

NAŠ DOM

LIST ZA KMEČKO
MLADINO

Posamezna številka velja 1 dinar.

»Naš dom« izhaja 1. v mesecu. Naročnina za vse leto dvanaest (12) dinarjev. — Za Italijo 7 Lir, Avstrijo 2 in pol šilinga, za Ameriko 0.40 Dol. Za druge države vrednost 20 Din. — Naslov: »Naš dom«, Maribor, Koroška cesta 5. — Položnice si kupite na pošti in vpišite št. 13.577.

Iz uredništva. Prihodnja številka »Našega doma« izide koncem septembra. Sotrudniki in dopisniki se naprošajo, da pošljejo svoje rokopise vsaj do 12. septembra, ker gre oktoberska številka potem takoj v tisk. Žal je nekaj dopisov in prispevkov prišlo za avgustovo in septembersko številko prepozno; objavijo se v oktoberski številki. Ob tej priliki ponovno opozarjamo: dopise za Dekliške gredice je pošiljati na naslov M. Štupca, Maribor, Badlova 12; za ugančarski del in v upravnških zadevah na upravo »Našega doma«, Maribor, Koroška cesta 5. Ostale prispevke je naslavljati na uredništvo »Našega doma«, Maribor, Koroška cesta 5.

PRVI IN EDINI SLOVENSKI ZAVAROVALNI ZAVOD VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

DUNAJSKA CESTA
ŠT. 17.

V LJUBLJANI

DUNAJSKA CESTA
ŠT. 17

Sprejema: V požarnem oddelku: zavarovanja vseh poslopij in premakljivih predmetov, ki se poškodujejo po ognju, streli in po eksploziji svetilnega plina, cerkvene zvonove proti razpoki, steklo in zrcala proti ubitju po znatno nizkih cenah. — V življenjskem oddelku: Zavarovanje na doživetje in smrt v vseh sestavah, zavarovanja na otroško doto, rentna in ljudska zavarovanja pod najugodnejšimi pogoji.

Podružnice: Sarajevo, Vojvode Stepe obala 42; Zagreb, Mihanovičeva ulica 2; Celje, Cankarjeva ulica 4; Split, Ulica XI. puka 22; Beograd, Dečanska ulica 27. Ceniki in pojasnila z obratno pošto brezplačno. Zanesljivi posredovalci se vedno sprejemajo.

Denar naložite najboljše in najvarnejše pri

Spodnještajerski ljudski posojilnici v Mariboru

Gosposka ulica

r. z. z n. z.

Ulica 10. oktobra

Obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri in ne odteguje vlagateljem rentnega davka.

Vladika dr. Andrej Karlin — zlatomašnik.

Toplo bije in je bilo njegovo očetovsko srce za slovensko kmetsko mladino; in bo do poslednjega utripa. Zato se oddoljuje hvaležna slov. kmetska mladina prevzvišenemu vladiki dr. A. Karlinu ob njegovem jubileju zlatomašništva s prisego večne zvestobe in otroške udanosti. Vladika-zlatomašnik: pozdravljen!

Slovenska kmetška mladina v boju za treznost in varčnost.

Razpisujemo za najboljši pismeni izdelek o navedenem vprašanju naravno v obliki lepe knjige. Kaj naj ukrene kmetška mladina na vasi in kako naj se v vsem svojem dejanju in nehanju ponaša, da bo v množicah prodrila misel treznosti in varčnosti. V tem smislu naj se obravnava navedeno vprašanje. Vsi, ki ste že zadnjič poslali svoje rokopise, oglasite se zopet. In drugi tudi. Rokopise je poslati do 15. septembra t. l. na naslov uredništva N. D., Maribor, Koroška cesta 5.

Sredi življenja viharjev.

(Povest iz tirolskih gorâ; po A. Pichlerju prevel fant od Soče.)

Zdelo se je, da je zadeva s tem končana. Toda Hieronim nikakor ni našel pomirjenja s tem, da je na takšen način pretrgal vse vezi med seboj in Cilko. Napočili so zanj žalostni dnevi; ljubezen in sovražstvo sta besnela v njegovih prsih; vedno znova je iz ozadja temnih čustev vstajala Cilkina podoba. Če bi mu ponudila roko, bi na mah pozabil na vse in bi bil najsrečnejši človek na svetu. Toda če je zvečer oglaril okoli mlina in če je videl skozi okno oba zaljubljenca, tedaj je prevladala mržnja. Neko noč je bilo, ko ni mogel zaspiti; oblekel se je in zapustil hišo. Naenkrat je stal pred mlinom. Stopil je bliže in videl pred seboj lestev, ki je slonela ob oknu Cilkinе sobe. Prisluhnil je; zazdelo se mu je, da je zaslišal rahel šepet. »Zdaj se lahko maščuješ; zažgi jim gnezdo nad glavo,« se je v njem jelo oglašati. Toda pri sebi ni imel vžigalic.

Tedaj se je pojavila druga misel. Zgrabil je kamenje in ga zalučal proti oknu, kjer je bila mlinarjeva soba. Zažvenketale so šipe skozi noč. Ko je Tine kanil stopiti na lestev, da bi preplašen radi hrušča in trušča pobegnil, je Hieronim spodmaknil lestev, da je Tine telebnil na tla. Nato je Hieronim stekel na bližnji grič in je poslušal vpitje in kričanje, ki je prihajalo iz mlinarjeve hiše. Videl je, kako se je Tine na vseh štirih priplazil do nekega kozolca v bližini; zaskominalo ga je, da bi nesrečnega ljubimca še malce potipal. Pa se je še v poslednjem trenutku spomnil mlinarjevih hlapcev in se je vrnil domov.

Poroka je bila določena za predpustno nedeljo. Mlinar je povabil na svatbo vse sorodnike; le kovača ne, dasi nista živela v sovraštvu. Radi tega se je pri njem oprostil; za vzrok je navedel, da hoče preprečiti vsak neprijeten nastop med fanti.

Svatba se je obhajala z vso slovesnostjo, ki je na kmetih v navadi. Po večerji gredo svatje v smislu staroslovanskih običajev od krčme do krčme do pozne noči.

Znano je, da fantje ene vasi zelo zamerijo, če se kakšno dekle omoži v drugo občino, posebno če je prikupno in bogato. Navadno se zbero fantje na dan svatbe v kakšni gostilni, kjer gredo svatje mimo, da izzovejo

prepir. V tem slučaju so se zbrali domači fantje v neki gostilni v Inomostu, kjer naj bi se svatje naplesali. Hieronim je seveda moral biti zraven.

V gostilno je prispel tudi Sebastijan; prisedel je k fantovski družbi in ni niti slutil, kaj nameravajo. Tedaj se je začulo od daleč jodlanje in juhcanje. Svatje so bili tu; na čelu oba novoporočenca, praznično oblečena in ozaljšana. Začule so se izzivalne pesmice od ene in druge strani, ki so razvemale bojno razpoloženje. Obe skupini sta se vsebolj približevali; spopad je bil neizogiben. Hieronim je strl nogo stola v bližini ter otvoril napad na Tineta. S strašnim udarcem ga je zrušil na tla; iz senc je curljala kri. Cilka je kriknila od groze. Hieronim je s porogljivim nasmehom pokazal na ranjenca, nato pa si je izbral drugega nasprotnika. Tedaj je prispela v dvorano policija in ločila bojujoči se skupini.

»Pustite me, da navalim na paglavca,« se je penil Tine, ki je bil zopet na nogah. Toda nasproti je zasvetilo bodalo nekega vojaka. Tine se je v popolni nemoči umaknil.

»Le počakaj,« je zaklical Hieronim in dvignil stisnjeno pest proti Tinetu, »ti bom že danes malo podkuril tvoje gnezdo, da ti bo pekel napram temu vse prehladen.« Na njegovem obrazu so se pri tem zarisale demonične poteze. Nato je izginil v množici. Policaji pa so izpraznili dvorano, ker ni bilo drugače mogoče vzpostaviti reda med obema skupinama. Naslednjega dne so bili vsi udeleženci spopada pozvani na policijo.

Bilo je proti tretji uri zjutraj, ko je nenadoma pričelo biti plat zvona — ogenj. Ognjeni zublji so bili objeli domačijo obeh novoporočencev. Na uspešno gasenje ni bilo mogoče misliti; jedva da se je posrečilo rešiti živino. Ogenj je bil namreč udaril že iz vseh oken in kotov, ko so sosedje požar opazili; stanovalci v hiši so bili tako presenečeni, da so komaj rešili golo življenje. Oba novoporočenca, ki nista mogla po gorečih stopnicah nizzdol, sta vsa preplašena in v srajci tekala po hodniku in klicala na pomoč. Pogumni možje so prislonili lestev na hodnik ter ju rešili gotove smrti v plamenih. Izza debela stare jablane pa je žarel s peklenskim nasmehom na ustnicah — Hieronim.

Do tal je bila pogorela hiša; ko so naslednjega dne čistili na pogorišču, je neki hlapec privlekel izpod tlečega pepela človeško okostje: domača dekla je bila postala žrtev požara.

Nikdo ni dvomil, da je podtaknila ogenj človeška roka; takoj ob začetku preiskave se je vse bolj zgoščal sum na Hieronima. Zaprli so ga. V popolni spokorjenosti je priznal, da je zažgal hišo, in sicer na več straneh. Ker je bila človeška žrtev, je bil Hieronim obsojen na smrt.

VII.

Tudi nad Sebastijana je prišla nesreča. Preiskava je dognala, da se je udeležil pretepa na dan svatbe; radi tega je bil iz vseučilišča izključen. Vsakdo si lahko predstavlja žalost, ki je ob tej vesti prevzela starše. Dnevi, ki so sledili Hieronimovi aretaciji, so potekali v znamenju grenke tuge in trpke žalosti. In kaj šele ura slovesa, ko je Hieronim moral stopiti pod vislice. Prvokrat je prodril Sebastijan v globino človeške nesreče; popolnoma jih je občutil. S sklenjenimi rokami je prosil nebo usmiljenja, da bi jim podelilo vsaj moč, da bi mogli prenašati težo usode, ako že ne more priti odrešitev.

Za Sebastijana se je sedaj pričelo novo življenje. Zavihtel je zopet kladivo nad nakovalom. Z neumorno pridnostjo je delal; toda ni se mogel osvoboditi strašnih slik, ki so ga preganjale. Veliko je trpel tudi on ob trpljenju staršev. Ali ni za nje več nobene tolažbe? Opazil je, s kolikšno žalostjo visi na njem materin pogled; začel je misliti na to, kako se je mati veselila, ko je upala, da bo on kot svečenik dika in ponos staršev in doma.

Bilo je neko nedeljo zjutraj, Sebastijan se je bil namenil v Inomost. Tamkaj je poiskal kapucinski samostan; pozvonil je. Tiho so se odprla vrata; častljiv vratar ga je vprašal, kaj želi. Na lastno prošnjo je peljal Sebastijana k gvardijanu. S toplo zgovornostjo je razložil Sebastijan gvardijanu svoj položaj in ga prosil za sprejem, četudi samo kot brata. Gvardijan ga je motril z izkušenim pogledom ter ga pozval, da napravi čez tri ure generalno izpoved. Sebastijan se je za tri ure umaknil v kot cerkve in premišljeval; nato se je vrnil v gvardijanovo celico. Gvardijan mu je dal odvezo za vse, kar je bilo v

preteklosti ter mu odprl vrata v novo bodočnost. »Ti si sprejet za novinca; od jutri naprej imaš novo ime. Teodor, nazivaj se v bodočnosti — Božidar; zakaj mir naj ti pride kot dar božji in tvoja dolžnost bo, da ta dar božji tudi drugim posreduješ.« Tako je dejal gvardijan.

Sebastijan pa je ves zadovoljen hitel domov. Starši so vsi začudeni strmeli vanj, ko je vstopil s smehljajem na ustnicah. Ko je sporočil staršem svojo odločitev, se je tudi njih obraz vzradostil od tistega nesrečnega dne; prvokrat odtlej je stala zopet na mizi steklenica vina.

Ko je naslednjega dne zarana pokleknil pred staršema in prosil za njiju blagoslov; tedaj nista mogla zadržati solz.

»Vrni nama zopet čast,« je dejal oče in dvignil roko k blagoslovu.

»Molil bom za žive in mrtve,« je dejal ihteč ter se je zopet dvignil.

Preidemo dobo bogoslovnih študijev, ko se je Sebastijan pripravljal na redovni poklic. Šele tisti presrečni dan, ko je Sebastijan v domači farni cerkvi pel prvo sveto mašo, je povzročil, da so se pri kovačevih čutili enakovredne z drugimi sosedi. Odslej sta oče in mati živela mirno življenje. Od Tinetove strani tudi ni moglo biti več nobenega očitka, odkar se je škoda radi požara krila iz Hieronimovega dediščinskega deleža.

Mladi menih Teodor je živel strogo asketično. Na goli steni celice je visel križ, ki ga je imel brat Hieronim ob smrtni uri v rokah; potem pa tudi bič, spleten iz vrvi, s katero so ga bili privezali. Večkrat je Teodor bičal svoje telo. Kot stalen opomin »Memento mori« je ležala na preprosti, neobtesani mizi lobanja. Da so mu bila nebesa zajamčena, je dokazovalo votlo oko, upadlo lice in suho telo.

Podlegel bi bil oče Teodor strogosti takega življenja, ko bi ne bilo v njem tiste zdrave, čvrste narave, ki jo je bil prinesel iz ljudstva.

Mati . . .

(Po Br. Milanovu.)

Pred nekega kitajskega mandarina sta prišli dve ženi, ki sta se obtoževali, češ, da je ena drugi ukradla dete. Tako prepričevalno sta govorili obe, da se je mandarin zares nahajal v težkem položaju. Poda se v drugo sobo, kjer se je nahajala njegova žena ter jo vpraša za svet, kako naj razsodi. Žena je bila namreč zelo pametna in preudarna.

»Pošlji slugo, da ujame veliko ribo in da jo semkaj živo prinese,« je odločila žena. Ko je sluga to naročilo izvršil, je žena dejala: »Sedaj mi pa prinesi dete, toda žene naj ostanejo.« Tudi to naročilo se je kmalu izvršilo. Nato je mandarinova žena slekla dete ter odela ribo z njegovo obleko. V spremstvu svojega moža ter obeh žen se je podala na obalo neke reke. Nato je spregovorila mandarinova žena: »Ker se nikakor ne moreta složiti in ker ni mogoče točno ugotoviti, katera od obeh je detetova prava mati, zato ga nobena ne bo imela.« Po teh besedah se obrne k slugi in mu ukaže: »Vzemi to dete in ga vrzi v vodo.« Sluga zgrabi dete in ga požene v vodo. Tedaj se ob obali začuje pretresljiv krik; v naslednjem trenutku je ena od obeh žen skočila v reko.

»Brž jo rešite, to je prava detetova mati,« je velela mandarinova žena. Ko je lažna mati spoznala prevaro, se je osramočena vrnila domov.

Kako je Tjutjuškin izgubil službo.

(Iz sovjetskega življenja po A. Mazovskem.)

Novi ravnatelj urada je poklical tajnika k sebi v sobo in dejal:

»No, no; kako se že imenuje tisti uradnik?«

»Astrova menite, gospod ravnatelj,« je odvrnil tajnik.

»Tisti da; včeraj je imel na sebi temno obleko, danes ima modro, jutri bo nemara prišel v urad celo v fraku; to ni proletarsko. Sporočite mu, da ga z današnjim dnevom odpuščam iz službe.«

Dva dni pozneje je pozval ravnatelj zopet tajnika k sebi in dejal: »Tisti fante tam v drugi sobi je pravi pravcati sluga tipkarice. Prosim vas, da ga takoj odpustite; tudi njo odpustite.«

Uradništvo je začel obhajati strah. Najbolj pa se je vznemiril in zbal tenkočutni računovodja Tjutjuškin. Takoj je v kotu sobe snel stari ovrtnik iz kavčuka, ki ga je bil kupil kot zaveden proletarec na dan odpovedi carja Nikolaja, da tako na skromen način proslavi omenjeni dogodek.

Pomislil je Tjutjuškin: »To bi utegnila biti svila, toda kaj je svila? Luksus.« Zato je doma pretaknil vse kote, dokler ni iztaknil starih, obnošenih hlač, v katerih je zvečer nosil iz dvorišča drva.

Odločil se je, da bodo te hlače obenem s staro sivo srajco najboljša proletarska obleka in da bo to po volji njegovemu ravnatelju. Ves preplašil se je, ko mu je djala žena pred odhodom k neki prijateljici na glavo klobuk.

»Za božjo voljo, draga moja! Kaj želiš, da me poženejo iz službe? Klobuki so proti štednji in podvrženi davku. Moramo živeti preprosteje;

je pač sedaj tako. Sploh je naše stanovanje vse preveč buržijsko. Ti zastonj, te preproge itd. To je vse luksus, draga moja!»

»No, no, dragi moj, ali ne vidiš, da je vse to čisto obrabljeno. Ali ne vidiš, da so povsod same luknje?»

»No, pa kaj? Tudi luknje so proti štednji. In zakaj nosiš vedno zlati poročni prstan? Tudi to je slaba navada. Še za milijonarje nas bodo imeli.»

Zjutraj, ko se je Tjutjuškin pripravljaj v urad, si je namazal lice z milom; nabrusil je britev in bil na tem, da se obrije, ko se naenkrat, čim je položil britev na lice, zaustavi roka kakor sama po sebi.

Zakaj bi se bril? Ali ni to buržajska navada? Kmalu bi se bil ujel v mrežo. Tjutjuškin je hitro obrisal milo z lica ter se podal neobrit v urad. Odslej je stalno napredoval v štednji. Celo obe čajni žlički je prodal, ki jih je bila dobila za darilo njegova žena še v otroških letih. Tako se mu je vendarle posrečilo, da je ostal brez vsake srebrnine. Mesto teh je kupil dve železni žlici.

Doma je včasih dolgo stal pred zrcalom in občudoval svojo brado: »Še malo, draga moja, pa bo moja brada večja in bujnejša od brade Karla Marksa.«

Nekega dne pa je prišel Tjutjuškin domov ves strt. »Slabo je, slabo,« je dejal svoji ženi. »Veš, sedel sem za mizo in pisal; pa je prišel mimo ravnatelj in uprl pogled v moje noge. Opazil sem, da mu niso po volji moji čevlji z luknjicami spredaj. Čevljarji jih delajo samo radi okrasitve. Vse sam luksus. Naš hišnik prodaja stare vojaške čevlje. Kupil jih bom.« In jih je res kupil ter hodil v njih v urad.

Naneslo pa je, da je nekoč pozval ravnatelj tajnika k sebi.

»Ta knjigovodja; kako se že piše, no . . .«

»Tjutjuškin, prosim.«

»Da, da, Tjutjuškin. Ta ima strašno brado in preveč smrdi. Odpustite ga.«

V uradu sta ostala ravnatelj in tajnik sama.

Zgodba o volu, ki ga je gospodar poslal študirat.

(Po J. T. Baaru.)

Vseповsod so poznali mesarja Hojdo. Kupoval je vole ter jih nato gonil na Dunaj, kjer jih je prodajal mesarjem. Polagoma je postal velik bogataš. Tako je nekoč naneslo, da je zopet kupoval vole; samo en par mu je še manjkal, da bi bil zaslužek mastnejši. Sreča mu je bila mila. Pri kmetu Stoflu je iztaknil sijajen par volov. Kakor žerjavica so se Hojdi zabliskale oči. »Po čem so,« je takoj vprašal Stofla. Stofl se je nekoliko počohal, nato pa odvrnil: »Tistega na desni bi že prodal; tistega na levi pa za nobeno ceno.« »Zakaj ne?« »Ker je tako pameten, da razume vse skoraj kakor jaz. Takega vola ne najdeš zlahka daleč naokrog.« Hojda se je jel muzati, nato pa se je iznebil sledečega: »Zakaj ga pa ne daš šolati, če je tako pameten?« — »Če bi bilo mogoče, pa ga takoj dam.« »Zakaj bi ne bilo mogoče,« je menil Hojda. »Vse je na svetu mogoče. Koliko volov je, ki so dovršili šolo in postali tekom let gospodje. Meni

lahko verjameš; dobro poznam svet. Sicer pa veš, da grem večkrat na Dunaj.«

Stofl posluša nekaj časa, nato pa se počoha na glavi in vpraša: »Čuj, Hojda, kam bi ga moral poslati v šolo?« »To je odvisno od tega, kako velik gospod naj postane. Če želiš, da postane zdravnik, odvetnik ali kaj sličnega, potem bo moral študirati v Pragi; toda če naj bo iz njega nekoč kakšen direktor ali minister ali še večja živina, potem mora na Dunaj.«

»Na Dunaj?« vprašuje Stofl. »Saj ti goniš tja volove.«

»Seveda; vsak mesec po en transport. Saj na Dunaju sem že kakor doma.«

»Veš kaj,« je menil Stofl, »če je že potrebno, da študira, naj študira, pa naj stane kolikor hoče. Kar pelji ga na Dunaj v šolo.«

»Drugemu ne bi tega kar tako naredil; toda tebi bom, ker te poznam.«

Hojda je prodal na Dunaju oba vola; na Stofla pa se sploh ni spomnil.

Mesec dni pozneje. Ravno je sedel Hojda pri obedu, ko opazi skozi okno, da prihaja Stofl. Prva misel, ki je obšinila Hojdino glavo, je bila: skriti se. Toda kmalu si je premislil ter izmislil nekaj boljšega. Vzel je kapo in palico ter se podal pred hišo. »Ravno prav, da prihajaš,« pravi Hojda Stoflu. »Nekaj važnega ti imam povedati. Pojdiva notri.«

Med obedom se je Hojda silno razgovoril: »Ravno včeraj sem se vrnil iz Dunaja; moral sem tamkaj ostati, dokler se ni tvoj volek privadil novim razmeram. Zapisal sem ga v šolo, mu našel primerno stanovanje, kupil potrebne knjige, plačal vnaprej šolnino. Vsi stroški so znašali skupno 300 mark. Volek te lepo pozdravlja in prosi, da mi denar vrneš.«

»Dobro si storil,« je dejal Stofl. »Nimam otrok, pa sem vzljudil vola kakor lastnega otroka; sedaj bom vsaj lahko mirno spal.« Nato je izplačal Hojdi 300 mark v srebru ter se vrnil domov.

Minilo je pol leta. Hojda obišče Stofla in mu pripoveduje: »Na Dunaju sem bil, pa sem tvojega voleka videl. V šoli mu zelo ugaja; dobro glavo kaže in kmalu bo polagal izpite. Toda predhodno mora še plačati takso. 600 mark je bilo treba. Profesorji ga ne morejo dovolj prehvaliti in mu napovedujejo sijajno bodočnost. Izposodil sem si takoj 600 mark. Volek te lepo pozdravlja in prosi, da mi jih vrneš.«

»Vedel sem, da bo nekaj iz njega; nisem se varal.« Izvlekel je iz listnice 600 mark ter jih izročil Hojdi.

Nekaj mesecev nato je bil mir, dokler ni neko nedeljo popoldne čital učitelj kmetom v gostilni novic iz časopisja. Ko se je Stofl pojavil v gostilni, so vsi navzoči navalili nanj in pričeli vpiti:

»Glej, v časopisih stoji, da je cesar imenoval nove ministre; med temi je tudi eden, ki se piše Hans Stofl.« Stofl je od začudenja kar zijal. »To je prav gotovo on; moje ime je vzel. Moram ga videti!« je kričal okoli sebe. Vsi so mislili, da je zblaznel. Doma mu je žena morala pripraviti svečano obleko s srebrnimi gumbi, kos kruha in mesa. Nato jo je Stofl mahnil na Dunaj.

Na Dunaju ni vedel Stofl, kam bi se obrnil; hodil je po ulicah vsevprek, dokler ni opazil policaja. Takoj ga je vprašal, kje stanuje minister Hans Stofl. »Vi ga poznate,« vprašuje s strogim glasom policaj. »Se raz-

»Kdo bi zmiraj bil doma?!« se je uprlo v meni in že sva jo s prijateljico lepe nedelje mahnili tja proti Slomškovi Ponikvi. Tri ure hoda, kaj je to za mlada dekleta?! O, deželica slovenska, saj pa je tudi tako nedopovedljivo sladko, hoditi po tvoji zemlji! Vriskala mi je duša, ko sem, diha joč rosno jutro pila prelest naše grude! Zemlja sveta, saj si tako naša, da bi te človek pritisnil k sebi in te vroče poljubil! In še bi prisegel, da mu boš večno žarela v srcu, da te nikdar, nikoli ne izda, ne proda . . .

S svojim tako značilnim kmečkim ponosom gleda lepa Ponikva z grička v svet in zdi se ti, da venomer poje slavospev svojemu velikemu sinu . . . O Ponkovljani, niste zastonj ponosni na svojega slavnega rojaka! Še mi smo, da je vsaj v naši bližini zibelj njegova. Na Ponikvi, na teh po Slomškovih stopinjah posvečenih tleh, te vsak korak spominja nanj: častitljivi oreh pred cerkvijo, ki je videl Antona-dečka, šolarčka, prvič odlikovanega, cerkvice sv. Andraža na drugem hribu, kjer je kot pastirček pridigoval, vsa okolica z belo farno cerkvijo ti govori: »Tu je hodil, tu je delal, ondi je pasel kravice, tu v cerkvi je klečal prvič pri angelški mizi, mi smo ga videli kot dete, dečka, mladeniča . . .« In danes, po 130 letih vsa Ponikva s Slomom vred goreče drhti v nebo: »Večni, daj, daj, da skoraj zagledamo v naši cerkvi njegov oltar!«

Še sem gledala zemljo, ono zemljo, na katero je Slomšek-študent, vračajoč se iz mesta, najprvo pokleknil in jo poljubil ter ji s tem prisegel večno ljubezen . . . Pa sem se spomnila, koliko drugih prav to našo zemljo kolne, tepta ter jo meče kot deveto brigo tujcu pod noge in v lačni golt — — Slomšek, nauči nas ljubiti rodna tla in tebe, naš narod Benjamin!

Brat, sestra! Ogenj mogočnega upanja je v nas. Kedaj bova smela, ti in jaz, poklekniti pred njegov oltar in v blaženi radosti prositi: »Sveti Slomšek — prosi za nas?« — — Kedaj bomo videli tisoče pozdravljati našega ljubljenca, izročati njegovi priprošnji Slovence?

Naš Slomšek mora postati svetnik; naše molitve mu bodo spletle sijaj; zato, sestra in brat, molive, moliva! — Julka iz Poljčan.

Fantovski poizkusi in preizkusi.

Nemirna vest.

Do godek. — C. M.

Moja bogatija je le mir vesti,
rožica na polju me modrost uči . . .

Pri sv. Janezu na R. je bilo »žegnanje«. Množice vro z odsevom pobožnosti na licu; zaupanje v srcih jih okrepuje navkreber proti mali cerkvi, danes liki nevesti ovenčani, vrh hriba.

Nas zanima predvsem gruča poredno se muzajočih fantov. Iz tuje fare so, izpod visoke »šinklarce«, V njih družbi je tudi Šturmov Miha. Drvaril je v planini, po nič prida glasu je znan po okolici. Šli niso na »žegnanje« iz pobožnosti. Kakopak! Šli so uprizoriti one domišljave nastave pred cerkvijo, ki žanjejo obsodbo ljudi.

Zdavno je že odzvonilo poldan. Zdavno že so se skupine pobožnih romarjev vrnile proti domu. Čimbolj se je nagibalo k mraku, tem večji vrišč je bil čuti iz gostilne. Godec je natezal harmoniko, da so mu srage trkljale po licu. Mladi pari so se kakor neugnani sukali po sobi.

Blagojeva Marička imela je tega večera častilcev na izbero. Ipak, najzaljša od deklet, kakor da prezira vse svoje dvorljivce, je plesala samo z Rekovem Boštjanom. Bil je to fant čedne zunanosti, visoke rasti in širokih pleč; sin gruntarja Reka. Da se odlikuje kot petičen, je klical oblastno neprestano nove litre ter plačeval s samimi bankovci.

Zala Marička je bila tudi za Šturmovega Miho privlačna roža. Prežal je na ugodni trenutek in se ji naposled približal. Priliznjeno jo povabi na ples. Toda Marička vrže nanj tako osorni pogled, da je poparjen odstopil. In zavrelo je po njem od togote in zavisti. Pognati je sklenil s pomočjo svojih pajdašev Boštjana z Maričko vred, samo da ostane zmagovalec on. Podstavi nogo svojemu protivniku vprav v trenutku, ko je ta Maričko najlepše sukal.

Boštjan spusti deklet ter sune nasprotnika. Drhteč od besnosti se zadere:

»Kaj pa tebe, strela, ščiplje? Ha? Ozdravim te, potepin!«

In po Mihovem obrazu pade udarec krepke pesti. Ta šine pokoncu in se zakadi v nasprotnika. Kletvice, udarci in kupice so se jele križati po sobi.

V prepir poseže takoj nekoliko pivcev. Prekasno. Nož se je zablskal v Mihetovi roki. Razdražen ga zapiči protivniku v prsa. Ta krikne in se zgrudi. Rana je bila smrtonosna. Čez uro je bil Boštjan mrlič. Miha pa je izginil v noč.

Že drugega dne popoldne natakneto dva orožnika Mihi železje na roke v njegovi koči pod »šinklarco«. Njegova piletna mati je zrla s solzami na licu za sinom.

Prišel je dan zaslišanja. Na predloge in vprašanja sodnika o zločinu so razen krivca odgovarjale tudi pozvane priče. Sleherna izpoved od te strani pa je obremenjevala Miho. Dasi je sam predstavil sodniku dejstvo kot silobran, kričeče okolnosti so ipak spodbijale njegove izgovore. Štelo se mu je v olajšitev kazni zgolj to, da ni izvršil ubojstva namenoma, kakor tudi, da svoj prestopok globoko obžaluje. Mihi so prisodili tri leta strogega zapor.

Minula so tri leta. Šturmovemu Mihi so prinesla konec kazni in svobodo. Bil je odpuščen domu.

»Dober večer!« s tem pozdravom se je najavil Miha materi o mraku v koči. Prožil ji je roko, smehljal se, a pogleda materinih oči se je ogibal. »Pa sem se končno vendarle rešil te proklete luknje.« S temi besedami je sedel na klop pri peči in zagnal klobuk na postelj.

»Ne kolni, Miha,« ga pokara mati, kateri sin s svojim prihodom ni mogel razjasniti zameglenega obzorja njene duše. »Ne žali Boga in svojega angela varuha, ki toči solze nad hudobijo, ki si jo izvršil.«

»Mar mi je,« odvrne sin prostodušno. »Kriv si je Boštjan sam, braniti sem se moral. Sicer pa sem pravici zadostil.«

»A Bogu?« vpraša mati nemirno. »Pomisli na svojo zadnjo uro in ostro sodbo božjo onkraj groba. Boj se Boga, Miha!«

Zadnje besede je izrekla mati z nekakšnim preroškim naglasom, stopila k ognjišču, a pri srcu ji je bilo nedopovedljivo hudo. Spomnila se je svojega truda, da vzgoji sina za vrednega člana človeške družbe; žalibog ni vzniklo, kar je sadila. In čemu ne? Seme njenih nauk so poteptali v Mihovem srcu sproti sprideni tovariši, ki so ga spretno zajeli v svoj krog.

Stara navada, železna srajca. Resnica! Prav redki so primeri, da bi bil blodež to železno okovje razbil ter si nadel oblačilo preroda k resničnemu poboljšanju. Zlasti strast pijančevanja, brez posebno odločne volje, ostaja ponajveč nepremagljiva. Tudi Šturmov Miha je ostal pri starih računih. Pil je posihmal tembolj že radi tega, da uduši v sebi očitajočo vest.

Nekega večera se je zopet zibal v prav bajnih »ročcah« proti domu. Ko zavije v gozd, začuje stopanje od nasprotne strani. Ko dospe nočni gost vstric pred njega, pade ta hip nanj odsev blede lune. Miha postoji ter se po navadi pijancev zazre prišlecju prav tesno v lice. Miha osupne; mravljinci mu zagomaze od pet do temena: spoznal je v prišlecju bled obraz zaklanega Boštjana. Bil je v trenutku trezen. Že ta hip pa je prikazen zopet izginila. Kdaj in kako se je znašel tega večera v koči, si ni znal nikoli raztolmačiti. Po okolici se je razneslo iz Mihovih ust samih, da ga mrtvi Boštjan zasleduje. Kadarkoli se vrača ponoči domov, da ga vsikdar sreča pokojnik. Spočetka so ljudje menili, da je to le pobalinska potegavščina. Videč pa, da si zadnje tedne Miha res nikoli ne drzne o mraku nikamur na pot, jeli so verovati, da je na stvari nekoliko morda le resnice.

»To dela nemirna vest!« so rekli okoličani.

»Kakršno življenje, takšna smrt!« so dodali, ko se je razneslo nekega jesenskega jutra, da so Miho našli pod cesto pri potoku mrtvega. Krvav madež na robati skali tik mesta je pričal, da si je pijan ob njej razbil glavo.

Zapisani dogodek ni le zgolj eden izmed tisočernih zgledov, kam pripelje mladega, premalo opreznega fanta staba tovarišija, nego je tudi glasno svarilo: Fantje, pamet!

Kakšno bogastvo je dal Bog človeku.

Pritožil se je zdrav mladenič nad svojo usodo, rekoč: »Bog je obdaroval mnogotere ljudi z bogastvom, a meni ni dal ničesar. Kako bom živel?« Čul je to starček in mu je rekel: »Torej res misliš, da si takšen siromak? Ali ti ni dal Bog mladosti in zdravja?«

»To mi je dal; z zdravjem in močjo se lahko pohvalim.«

Zdajci ga prime starček za desno roko in ga vpraša: »Bi si dal to roko odrezati za tisoč dinarjev?«

»Ne dal bi je niti za pettisoč dinarjev,« mu je odgovoril.

»A levo?«

»Niti leve ne!«

»Bi li hotel biti slep za desetisoč dinarjev?«

»Bog obvaruj! Ni denarja, za katerega bi si dal oči uničiti.«

»I, no, poglej tedaj,« pravi starček, »s kakšnim neizmernim bogastvom te je Bog obdaril, in ti se še pritožuješ.«

C. Miklavec.

Hvala ti mladina!

Z ljubeznijo in vnemo se slovenska kmetska mladina vsebolj oklepa svojega glasila N. D. V množice kmetске mladine prodira zavest — zavest odgovornosti in poslanstva. Iz te zavesti raste spoznanje, da bo mladina le ob močnem glasilu močna in prodorna. Toliko priznanj prihaja v poslednjem času od vseh strani z ozirom na pisavo lista ter njegovo smer, da se moramo ob tej priliki in na tem mestu vsem vrlim naročnikom, čitateljem in prijateljem N. D. najtoplejšje zahvaliti. To je nam največja spodbuda in zadoščenje. Toda priznanje gre tudi tebi, mladina, ki se zgrinjaš v tisočih okoli N. D. Iz dneva v dan se oglašajo vedno novi naročniki; vidi se, da so zavedni in navdušeni prijatelji N. D. s požrtvovalnostjo in neumornostjo na delu pri razširjevanju in populariziranju N. D. So, ki pridobivajo po enega, po dva nova naročnika. V vrsto tistih pa, ki so pridobili pet novih naročnikov, je vstopil v poslednjem času naš neutrudljivi agitator Ivan Tušavec iz Varde pri Sv. Juriju v Slov. gor. Na drugi strani pa se ta ljubezen do N. d. kaže tudi v preplačilih na naročnino, ki so namenjena v tiskovni sklad za N. D. V poslednjem času: Tilka Bäuerle iz Maribora, Janko Kokošinek iz Maribora, Anton Colnarič iz Reke pri Hočah, Marija Karpe iz Most pri Ljubljani, Matija Soršak iz Luščke vasi pri Poljčanah, Ferdinand Šega iz Sušča pri Gjurgjenovcu, Nežka Planko iz Trnave pri Gomilskem, Štefan Erman iz Št. Vida nad Ljubljano ter Ivan Fatur iz Rakeka. Vsem najlepša hvala! Spominjajte se ob vsaki priliki tiskovnega sklada N. D. Naj žive posnemovalke!

Hvala ti, mladina, in priznanje za ljubezen in požrtvovalnost; za ljubezen, ki jo kažeš do svojega glasila ter za požrtvovalnost, s katero delaš na njegovem razširjevanju in prodiranju v množice naše kmetске mladine. Takšna mladina je kladivo v rokah Boga!

Kako si jaz mislim deklški sestanek.

M. Štupca.

Predsednica: Drage tovarišice, srčno pozdravljene! Naša naloga je, da se vsak mesec skupno pogovorimo o stvareh, ki so vprav za ta mesec vevaze ali kakorkoli znamenite. Nate nekaj listkov in svinčnikov, pa mi nekatere zapišite, kaj naj pride danes v pretres. (Dekleta se hitro združijo in razdele v manjše gruce, malo pošepetajo med sabo, potem pa zapišejo in neso listek prednici.)

Predsednica: Naša tajnica Francka naj prečita, o čem žele danes tovarišice pogovore.

Francka (čita): Nove maše. — Na Brezje. — Moda. — Evharestični kongres v Zagrebu. — Vkuhavanje sadnih sokov. — Krščanskega doma oprava. — Mladika (jun.). — A. sv. C. in M. — Naše zdravje. — Evh. zveza narodov. — (Dekletom se veselja svetijo oči.)

Predsednica: Pridne ste bile. Tako hočemo odzdaj vsakokrat narediti. Lahko že prej pretuhtate in prinesete že spisane listke s seboj, da ne bo izgube časa. Hočemo koj rešiti naloge.

1. N o v e m a š e. Pobožen tirolski narod pravi: Blagoslov nove maše je toliko vreden, da smeš potrgati par čevljev, kadar greš k novi maši. Koliko veselje, kolika čast za družino, ako ima novomašnika med sabo! Tudi družina Našega doma ga ima. Naš pridni uganekar, France iz Središča, je posvečen v novomašnika. Na tem mestu pošljemo iskrene čestitke njemu, pa tudi vsem Središčanom. Sam škof dr. Tomažič mu bodo pridigovali na novi maši. Kako se vsi tega veselimo! Daj Bog bogato in blagoslovljeno delovanje v prihodnosti!

2. N a B r e z j e: Tilčka joka, Nežica zaihti: »Tudi midve bi rade šle, pa naju niso pustili.«

P r e d s e d n i c a: Veliko je hrepenenje našega srca, iti kam na božjo pot. Nedavno mi je starček v solzah pravil: Lani sem bil na Brezjah pri Mariji Pomačaj. Oh, tja bi pač rad še enkrat, predno umrjem! Bil sem na Bistrici, na Ptujski Gori, na Krapini, na Svetih gorah, pa najlepše je bilo na Brezjah. Res je treba mnogo denarja, pa ni mi bilo žal. Ljuba dekleta! To vam pa vsem želim, da si tekom leta prihranite tiste vsotico in enkrat v življenju poromate k Mariji Pomačaj na Brezje. In če boš tri leta zlagala prihranke, vredno je. Bodite zlasti skromne v oblekah, ne vrzite vsak dinarček za nov robec, pa si boste že prihranile tekom časa potrebno vsotico.

3. J o ž i c a, šivilja je dobila listek »Moda«. V rokah ima prilogo »Mladike« šte. 7 in nam kaže sličico — K m e č k a o b l e k a ter poroča: Na kroju pogrešam ošpetelj; tudi bi si želela troje krojev za rokave; tako kratke rokave, kakor jih kaže ta sličica, smem napraviti le za male deklice-šolarice; potrebujemo kraj za rokave do komolca in kraj za rokave do zapestja. Tudi si žele dekleta oblekco v celem; da ni treba ob pasu tako trdo prevezovati, kar je zlasti v vročini neprijetno in nezdravo.

P r e d s e d n i c a: Ali vam še kaj na sličici ni všeč?

Z o f k a: Frizura in staro lice in prekratka kikelca.

P r e d s e d n i c a: Jaz bi želela, da ima dekletce dve kitici bodisi dol, bodisi krog glave ovite; krilce mora biti daljše, krog vratu mal ležeč kolirček ali snažne čipke. Le čitajmo, kar poroča »Kraljestvo božje« v 6. številki, str. 98.

J o ž i c a (čita): Rimska kongregacija koncila je izdala odločne določbe, po katerih naj nastopajo škofje, duhovniki, krščanski starši itd. zoper nespodobno žensko nošo. Ustanove naj se posebne ženske zveze, katerih članice se zavežejo, da se bodo p o g u m n o ravnale po cerkvenih in moralnih predpisih itd. itd. — Na praznik Brezmadežne (8. decembra) naj se proti nespodobni ženski noši po vseh cerkvah opravijo posebne molitve.

P r e d s e d n i c a: Ljuba dekleta! Kako resne besede smo slišale, ne bodimo gluhe, ko govori mati sv. Cerkev. Žalibog nam da inteligenca zelo slab zgled. Profesor Božovič je potoval letos po sveti deželi in mi rekel: »Nikjer niso ženske tako slabo oblečene kakor pri nas; kaj je temu vzrok?« Ako veljajo svetopisemske besede, ki jih je Slomšek zapisal: človeška hoja, njegov smeh, njegova o b l e k a t i z n a č i človeka — kakšnega značaja smo torej Slovenke, če smo n a j s l a b š e oblečene (t. j. premalo oblečene) — ali je res naš značaj najslabši, najmanjši? —

Ali nam je treba posebne organizacije za spodobno oblačenje? Moje mnenje je to-le: Naše Marijine družbe, naša Dekl. zveza, naš tretji red so dovolj dobre organizacije, potem katerih se lahko po robu postavimo nespodobni, razposajeni modi.

Treba je le, da zopet in zopet spravimo to vprašanje na dnevni red. Veliko besedo pa ima tudi naša moška mladina in resni možje-očetje. Ako oče ne dovolijo, ako fantje povedo parkrat nekaj pikrih opazk, pa bo kmalu izginila taka sramota, to poganstvo iz naše srede. Naj nam tajnica še čita iz šte. 8. »Kr. bož.«, str. 130. o mednarodnem kongresu katoliških žen in deklet v Rimu.

Francika (čita): Kongres se je vršil majnika meseca. Udeležile so se ga zastopnice vseh katoliških dežel na svetu. Obravnavala so se vsa pereča vprašanja, med drugimi zlasti vprašanje o modi. K sklepu so bile udeleženske sprejete pri sv. očetu.

Predsednica: Kdor hoče pred sv. očeta, mora imeti dolgo krilo, dolge rokave in pri vratu zapeto obleko. Temu predpisu so se tudi točno pokorile vse članice kraljeve hiše, ki so bile po spravi Cerkve in italijanske države sprejete pri sv. očetu.

Jožica, šivilja: Po vseh modnih listih in najnovejših poročilih je sploh konec napovedan prekratkim krilom, oblekam brez rokavov in z globoko izrezo pri vratu. Kdor pa si ne da nič dopovedati, bo svojo razposajenost prodajal naprej in hodil nesramno. Me poštene, krščanske šivilje imamo včasih tudi skrito mučeništvo zavoljo nespodobnih deklet in žensk, ki jim moramo, prisiljene, napraviti naročeno obleko, če tudi nam je oğabna. Bog ve za naše trpljenje!

4. Predsednica: Tiste, ki pojdejo na evharistični kongres v Zagreb, naj si zapisujejo najvažnejše doživljaje, da nam poročajo na prihodnjem sestanku. Me pa, ki ostanemo doma, se bomo tiste dni v domači cerkvi poklonile našemu evharističnemu Kralju. Katera ima kak predlog, kako mu pokažemo našo posebno ljubezen?

Ivanka: Umile bomo vso cerkev in posnažile potem pa tako ozaljšale oltar, kakor bi se kongres vršil pri nas.

Predsednica: Izborna misel! Katera se oglasi k sodelovanju?

Rozika: Iz vsake vasi vsaj dve. (Dekleta z veseljem dvigajo roke ter kličejo: »Jaz pridem, jaz tudi«!)

Predsednica: Tu je pola, podpišite se, da vem, katere ste obljubile. Obljubovati je premalo, držati in izpolniti bo treba. Jezus nas bo gotovo vesel, ako mu doma izkažemo prav tiste dni posebno ljubezen in spoštovanje. Ne bo brez blagoslova za nas in naše družine.

5. Vkuhavanje sadja. Predsednica: Prosila sem že našo učiteljico, da nam pokaže, kako vkuhavamo sadje in sadne soke. Gospodična mi je obljubila za prihodnjo nedeljo. Tiste, ki se želite udeležiti predavanja, se podpišite tu na polo za gđc. učiteljico. Dekleta, ki imate sadje že na razpolago, pripišite k svojemu imenu »prinesem sadje.« Kuhale bomo v šolski kuhinji koj po večernicah. Povejte doma, da bodo vedeli, kje se tako dolgo mudite.

6. Predsednica: Opozarjam vas, ljuba dekleta, da čitate v Glasniku Srca Jezusovega krasne članke: Sveta oprava krščanskega doma. Tiste, ki nimate »Glasnika«, si ga izposodite. Ako pa želite, da bomo

brale skupno, bomo to storile v jesen in pozimi. O p r a v a d o m a j e ž e n s k a s t v a r ; z a t o s e m o r a m o p o s e b n o m e z a n i m a t i z a v s e , k a r s t o j i v t e h č l a n k i h .

7. F r a n c k a : P r i n e s l a s e m s s e b o j M l a d i k o š t e v . 6 . T a m j e n e k a j t a k o l e p e g a o b o s e m d e s e t l e t n i c i š k o f a J e g l i č a , d a b i r a d a č i t a l a n a g l a s v s e m t o v a r i š i c a m . Č i t a m l a d i k o s t r . 207 .

P r e d s e d n i c a : O l j u b e z n i v o s t i i n p o n i ž n o s t i š k o f a J e g l i č a n a m p r i č a t u d i s l e d e č i d o g o d e k i z z a v o j n e . O b p r i h o d u g o r i š k i h b e g u n c e v v L j u b l j a n o j e b i l n e k o č š k o f J e g l i č u p r a v n a l j u b l j a n s k e m k o l o d v o r u . P r o t i n j e m u p r i d e v s a u p e h a n a s t a r a m a m i c a z d e t e t o m v n a r o č j u , d r u g e g a p a v o d i o b s t r a n i z r o k o , k i š e n e s e t e ž e k k o v č e k ; z a k r i l o s e j i d r ž i m a l f a n t i č e k z b l a z i n i c o n a h r b t u p r i v e z a n o . N i h č e n e p r i d e n a p o m o č . Š k o f J e g l i č h i t r o p r i s t o p i i n p r i m e t e ž k i k o v č e k r e k o č : » M a m i c a , b o m v a m p o m a g a l , « g r e p o l e g r e v n e ž e n i c e i n o t r o k d o v l a k a i n j i m p o m a g a p r i v s t o p u , d a s r e č n o v s i d o s p e j o p o s t r m i h s t o p n i c a h , s l e d n j i č j i m d v i g n e t e ž k i k o v č e k k v o z u . S t a r k a j e i m e l a s o l z e v o č e h : » B o g j i m n a j p o v r n e i n p o p l a č a ! « j e z a i h t e l a , a v l a d i k a j e š e d v i g n i l r o k o k b l a g o s l o v u u b o g i m b e g u n c e m , p o t e m o d š e l . U č i m o s e t u d i m e o d t e g a b l a g e g a v l a d i k e p o s t r e ž l j i v o s t i i n l j u b e z n i v o s t i d o s t i s k a n i h .

8. J o ž i c a , M a r i c a i n C i r i l a p o r o č a j o , d a s o n a b r a l e 12 n o v i h u d o v z a b r a t o v š č i n o s v . C i r i l a i n M e t o d a i n p r i d o b i l e v s a k a p o d v a , t o r e j š e s t n o v i h n a r o č n i k o v z a K r a l j e s t v o B o ž j e . N a r o č n i k i s o i z k l j u č n o m o ž j e i n f a n t j e .

P r e d s e d n i c a : V a s p r a v p o h v a l i m . O t r p l j e n j u v R u s i j i b o m o i m e l i p r e d a v a n j e s e p t e m b r a m e s e c a . P o a g i t i r a j t e ž e z d a j p r i o č e t i h i n b r a t i h , d a n a s b o l e p o č a s t n o š t e v i l o . S p l o h p a j e t r e b a , d a s e n a š a m o š k a m l a d i n a z a n i m a t u d i v e d n o b o l j z a k a j v i š j e g a n e g o l e z a t o b a k i n p i j a č o , p o t e m b o d o p o p o l n o m a p o n e h a l i ž a l o s t n i p o b o j i , o k a t e r i h d a n n a d a n p o r o č a j o č a s o p i s i .

9. N a š e z d r a v j e . O r g a n i s t o v a T i l k a (p r e d a v a) : N a š e z d r a v j e j e v v e l i k i m e r i o d v i s n o o d n a š e p r e h r a n e . M o d r a g o s p o d i n j a p o š l j e n a n j i v o c e l o d u k l o k i s e l i n e i n s i c e r z v r h n j e m v r e d ; t a m g a d o b r o z a ž v r k l j a i n v l i j e v s k l e d o , d a i m a j o r a z g r e t i d e l a v c i z d o m a č i m k r u h o m t u d i k a j z a ž e j o . P a č n e s r e č a , a k o p o š l j e ž a n j i c a m ž g a n j e a l i p a š m a r n i c o z a ž e j o . M o r e b i t i b o k a k r a z v a j e n e c p o g o d r n j a l , k o z a g l e d a p r v i č k i s l o m l e k o , č e š , s a j n i s e m o t r o k (ž e d e k l e s e m s l i š a l a t a k o g o v o r i t i) , p a l e n a j p o i z k u s i p a r k r a t , i n t e b o h v a l i l , d a z n a š p o s t r e č i d e l a v c u . S e v e d a , v r h n j a n e s m e š p o s n e t i , v r h n j e v s e b u j e m a š č o b o , i n t a d a j e m o č z a d e l o . K a k o r m o r a š m a z a t i k o l e s a p r i s t r o j u , t a k o m a ž e š u t r u j e n e m i š i c e i n u d e z z a b e l j e n o j e d j o , z z a b e l j e n i m m l e k o m . P o s n e t o m l e k o j e j e d b r e z z a b e l e . T u d i s k u h a n f i ž o l , p o m e š a n z l u k o m (s č e b u l o) i n z a b e l j e n z j e s i h o m i n z d o m a č i m o l j e m j e z d r a v a j u ž i n a . N a u k o p r e h r a n i n a m p r a v i , d a d a j e e n k i l o g r a m s k u h a n e g a f i ž o l a t o l i k o r e d i l n i h s n o v i č l o v e k u k a k o r e n k i l o g r a m g o v e d i n e i n š e e n k i l o g r a m k r u h a z r a v e n . E n a v e l i k a ž l i c a m e d a n a m d a j e t o l i k o h r a n i l n i h s n o v i k a k o r e n a v e l i k a s k o d e l i c a s l a d k e g a m l e k a . D e k l e t a , k i s o s l a b o t n a , n a j i z p i j e j o v s a k v e č e r e n o s k o d e l i c o p r e k u h a n e g a i n s h l a j e n e g a m l e k a , v n j e m p a e n o ž l i c o d o m a č e g a m e d a , a m e d a n e k u h a t i . A k o s i k a š l j i v a z d a j v p o l e t n e m č a s u , p a š e v t e p i

sveže surovo jajce v hladno mleko, potem pa zažvrkljaj, dokler se vse lepo peni in izpij; v enem tednu boš čutila, kako si se popravila.

Predsednica: Hvala, ljuba Tilka, da si se tako lepo pripravila in nam predavala iz poglavja o prehrani. Še za prihodnjič kaj pripravi.

10. Evharistična zveza narodov. O tem nam bo poročala naša Klarica.

Klarica: Evharistična zveza narodov je društvo ali bratovščina, ki ima glavni sedež na Dunaju, za Slovenijo v Ljubljani v cerkvi sv. Jožefa. Udje molijo vsak pondeljek v namen, da bi prenehalo sovraštvo med narodi in bi se vsi združili v ljubezni do presvete Evharistije. (Glej danes še Dekliške gredice.)

Predsednica: Govorila bom s č. g. župnikom, ali bi se ne zapisale tudi me prav v spomin prvega Evharističnega kongresa v to zvezo. Saj so dolžnosti tako majhne, namen pa tako velik in vznešen.

Hvala vam, ljuba dekleta! Danes smo pa veliko opravile, se mnogo naučile. Razmišljajte in pogovorite se za prihodnji sestanek, da bomo imele prav pester spored. Bog daj veselo, zdravo svidenje! Bog živi! Srečne romarice na Brezje in v Zagreb se nas spominjajte! V duhu bomo z vami.

Za hrepenenjem po materi.

Drama iz svetovne vojne. Po pripovedovanju Lad. Sokliča, vojnega kurata, spisal Frant. Šupka. Poslovenil Jan. Oblak.

Goldstein: Pardon, Ekselenca, ali dofolite, da prošnji gospoda kurat dostavim par besed?

Masseffy (ne gane niti z obrvjo): Prosim!

Goldstein (naduto, slabo lomi slovenščino): Kot oficir zvest domofini in njegovemu Apaštolskemu feličanstvu smatram prošnjo gospoda feldkurat v celem njenem obsegu za nedopustno in za armado skrajno škodljivo in sramotno, ako bi ji Vaša Ekselenca ugodila. Od gospoda feldkurat se je Vaši Ekselenci enostransko predstafilo, da je krifec iz ljupezni in hrepenenja po materi pobegnil od straše. Opozarjam, da disciplinirani, samozavestni avstro-ogrski fojak, svest si svojih dolžnosti, ne sapusti in ne sme nikdar sapustiti določenega mu »postna« (stražarskega mesta). Ako ga zapusti v mirnem času, sakrifi sločin, v času fofske pa je strahopetnost ali feleizdajstvo. In feleizdaja je najhujši sločin, je črni madeš f fsaka armada. Te feleizdaje, Ekselenca, mi ni treba še pofdarjati in utemeljevati, fojaki slofanskega nacijona si jo v sumljifi meri dofoljujejo. Treba je torej, da rabimo fso strogost, da postopamo s presobzirnostjo, da se sločin feleizdaje f armadi omeji. Če se nudi prilčnost dati ostalim fojakom svarilni zgled, se je mora oprijeti ter jo do skrajnosti izrabiti. Lant paragraf bo Landič obsojen na smrt. F interesu časti in tobrega imena armada prosim, Ekselenca, da se razsodba še danes izvrši, da se Landiča prez odloga ustrelji in da se k usmrтитvi komandira fsa fofska, ki se je more f aktivni slušbi pokrešati. Dalje prosim, da se pričujočemu gospodu feldkurat ukaže, da neposredno po usmrтитvi gofori fojakom, do-

moljubni — patriotični — govor, f katerem naj bo strahopetni in fele-izdajalski čin dezterterja Landiča ostro obsojen in fojaki o njihovi tolžno-sti dostojno poučeni.

Masseffy (Sokliču): Nameravate kaj pripomniti?

Soklič (trepetaje): Nikakor ne. Usojam si samo ponoviti besede, katere mi je velevala izpregovoriti moja duhovniška vest. Prosim, da bi se popolnoma uvaževale vse te okolščine, ki sem jih navedel, preden bode razsodba izvršena in mlado življenje uničeno.

Masseffy: Dovolite moment, takoj se vrnem. (Odide v sodno dvorano.)

Goldstein (pristopi k oknu, kurat ostane — stojé — na svojem mestu).

Masseffy (se vrne iz sodne dvorane s hladnim izrazom na obrazu): Pretehtal sem, gospod kurat, vaše razloge in mnenje gospoda polkovnika. Pripomnim, da se nagibljem k temu, da se povsem pridružim naziranju gospoda polkovnika. Potrebno je, da se dá svarilen vzgled vsem ostalim vojakom. Dezterter Landič bo ustreljen; to milost mu izkažem mesto sramotnega obešenja — in vi, gospod kurat, blagovolite izpregovoriti vojski spodbudno besedo. Prosim pa, da svoj govor doslovno napišete in ga meni izročite naknadno v pregled in odobrenje. S tem končam. (Masseffy in Goldstein odhajata iz sodne dvorane, Soklič izkaže čast.)

Zavesa polagoma pada.

Četrto dejanje.

Ječa. Janko zvezan na rokah, levo roko ima obvezano. Vrč z vodo in kruh. Zunaj pred celico hodi straža.

Prvi prizor.

Janko, pozneje narednik Vogel in Soklič.

Janko (oslabel, ob jutranjem svitu je, govori s slabotnim glasom): Imel sem krasne sanje nocojšnjo noč. O, ko bi to le res bilo! Videl sem v duhu svojo drago mamico, ljubeznjivo je z menoj govorila, božala me je po licih v vrtu pod jasminom. Pripovedovala mi je o mojem dragem očetu. Videl sem svoj rodni kraj, naš domači grunčič, videl sem belca, vranca, vse, o vse! Bilo je krasno in zadovoljno življenje, O, mati draga, ko se vrnem domov, kako iskreno te bom poljubil, kako se pri tebi razveselil in potolažil! Toda, ali se sploh vrnem? Nепrestano me mori neka zla slutnja, da se bo nekaj zgodilo z menoj. Neka bridka žalost in boleost me stiska v srcu, kadar se spomnim na dom in na tebe, draga mati! (Janko začne otožno peti kitico »Kje dom je moj«.)

Drugi prizor.

Narednik (jetničar) Vogel in Soklič.

Vogel (odpre vrata, stopi naprej in izkaže kuratu čast).

Soklič: Gospod narednik, razvežite Landiču verige na mojo odgovornost!

Vogel: Prosim. (Gre k Janku, odveže vezi, izkaže čast in odide.)

Soklič: Bog te živi, Janko! (Mu poda roko.) (Nadaljevanje.)

Vinarska in sadjarska šola v Mariboru.

Pred nedavnim je izdalo vodstvo mariborske vinarske in sadjarske šole, ki uživa danes že evropski sloves, izvestje, ki ga je priredil za vodovodni ravnatelj Josip Priol in ki vsebuje sila zanimive ter poučne prispevke, ki se tičejo razvoja in ustroja omenjene šole. Iz uvoda povzamemo nekatere splošne podatke, da seznanimo na ta način naše naročnike z ustrojem omenjenega zavoda.

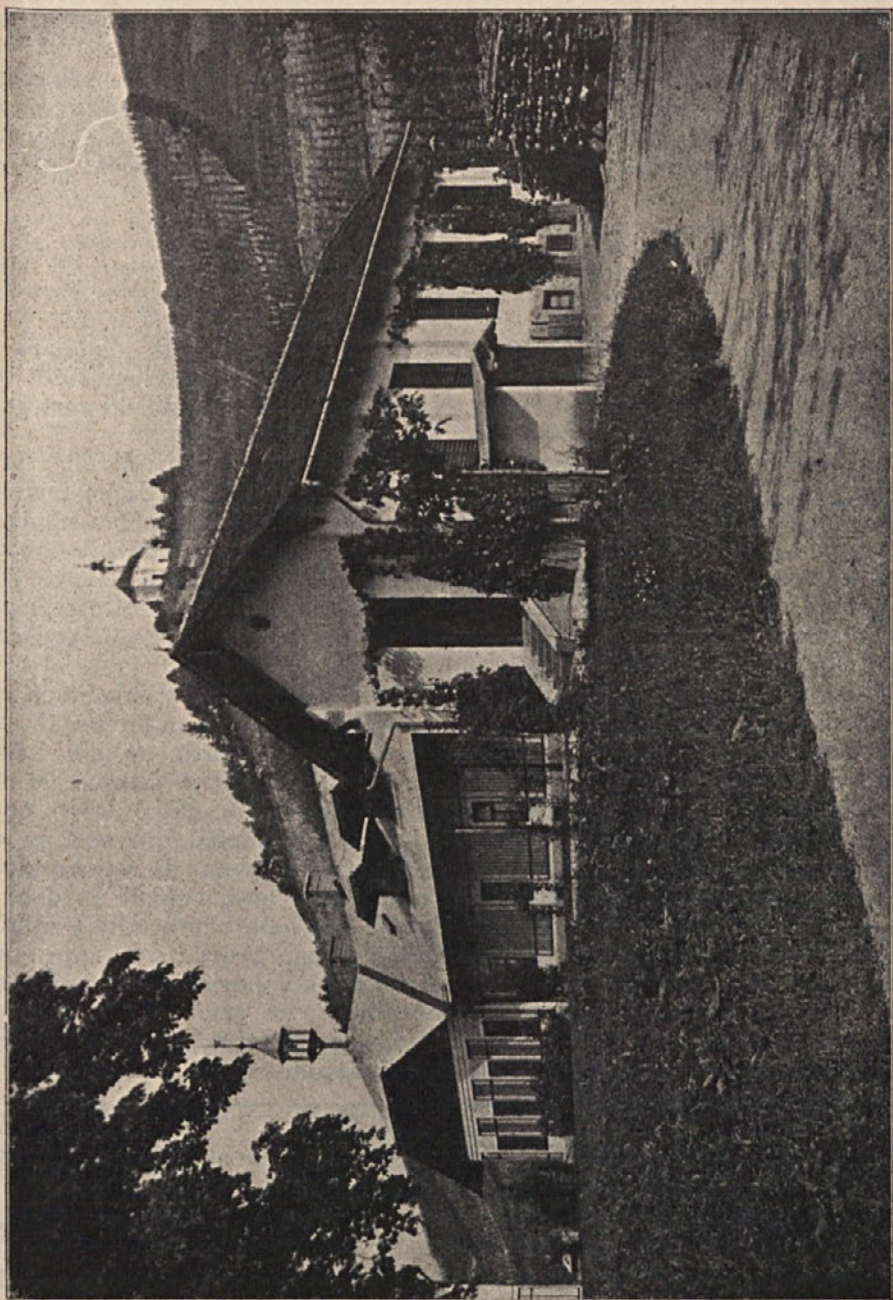
Namen vinarske in sadjarske šole v Mariboru je izobraževati kmetijske fante v vseh panogah kmetijstva; na drugi strani pa nuditi kmetovalcem, učiteljem in drugim zanimancem prilike, da se seznanijo z novimi metodami in izkušnjami v kmetijstvu. Potem pa tudi izvežbati na tečajih kmetijske sinove, viničarje in cestarje v sadjarstvu in vinarstvu. Razen tega pa proučuje s poizkusi vedno nova vprašanja v raznih kmetijskih panogah.

Pogoji za sprejem v omenjeno šolo so: za sprejem je potrebna starost najmanj 16 let; učenec je moral z dobrim uspehom dovršiti ljudsko šolo. Pred sprejemom je treba napraviti sprejemni izpit iz slovenščine ali srbohrvaščine ter računstva. Tega sprejemnega izpita so oproščeni samo tisti, ki imajo vsaj dva razreda meščanske ali kake nižje srednje šole. Učenci se sprejemajo: kot plačujoči (plačajo za hrano, stanovanje in pouk mesečno 150 Din); štipendisti (uživajo popolnoma ali do polovice prosta mesta); praktikanti ali vajenci (dobivajo hrano in stanovanje brezplačno) ter eksternisti, t.j. izven zavoda stanujoči učenci, ki plačajo šolnine letno 200 Din.

Šola je dvoletna; v internatu je 60 mest. Šolsko leto začenja sredi septembra.

Na vinarski in sadjarski šoli se poučujejo sledeči predmeti: v I. letniku — sadjarstvo, poljedelstvo in travništvo, kmetijski prirodoepis, fizika in meteorologija, kemija z agrikulturno kemijo, geometrija, zemljemermstvo in risanje, računstvo, slovenščina, srbohrvaščina, verouk, petje, zdravstvo in splošno obrazovanje. V II. letniku pa: sadjarstvo, sadna uporaba, sadjezanstvo, vinarstvo, kletarstvo, vinska kemija z vajami, vrtnarstvo, poljedelstvo in travništvo, živinoreja in mlekarstvo, živinozdravstvo, gozdarstvo, čebelarstvo, kmetijsko gospodarstvo, kmetijsko kupčijstvo, kmetijsko knjigovodstvo, kmetijsko zadružništvo, kmetijsko pravo, geometrija, zemljemermstvo in risanje, računstvo, slovenščina, srbohrvaščina, verouk, petje, zdravstvo in splošno obrazovanje.

Vsporedno s poukom v navedenih teoretičnih predmetih pa gre praktično delo v vseh panogah kmetijskega gospodarstva. Tozadevno je urejena tudi posebna tedenska služba, ki obsega dela v sadjarstvu,

Poslopje za uporabo sadja, prešnica in vinska klet, v ozadju šolski vínograd Kalvarija.

drevesnici in pri uporabi sadja; dela v vinski kleti, vinogradu, matičnjaku in trsnici; dela v vrtnarstvu, botaničnem vrtu in čebelarstvu; končno še oskrbovanje živine, molžo, ravnanje z mlekom in druga poljedelska opravila.

Iz vinarske in sadjarske šole v Mariboru je izšlo veliko, veliko po-
žrtvovalnih delavcev na polju kmetско-gospodarskega napredka. Blago-
slov za naše kmetstvo pomeni njih delovanje. Zadeva mlajše generacije
pa je, da ne bo zaostajala glede tega za njih vzvišenim zgledom.

Nekaj za sadjarje.

J. L.

V junijski številki N. D. želi nekdo, da bi se tvarina, obdelana na
raznih kmetških tečajih, v listu še enkrat premlela. Pristavljam, tudi tva-
rina drugih predavanj, seve kratko. Navedem nekaj navodil, ki sem si jih
zabeležil na sadjarskem predavanju.

V suho zemljo sadi drevesca v jeseni, v vlažno pa spomladi, a jame
izkoplji že v jeseni. Gnoj ne siplji na dno, ampak zgoraj, da se bodo od
njega korenine lepo razvile in ostale na toplem. Kol, ožgan na ognju, je
potrben drevju v vetrovnih legah, vsaj dve leti. Ne sadi pregloboko.
Med koreninami ne puščaj praznine. Za vez h kolu vzemi vrbove šibe,
ne gumija. Kolobar okoli drevesa oskrbuj kakih osem let. Ne strezi pre-
več mlademu drevesu, da ga ne razvadiš in da se bo pozneje, prepuščeno
sebi, moglo samo boriti za obstanek.

Listne uši uničuj s tobačnim izvlečkom zvečer ali v oblačnem vre-
menu, drugače solnce liste opali. Zajec ogloda drevje v milih zimah rajši
ko v trdih. Zavaruj drevo pred njim ne s slamo ali koruzinjem, ker v njem
iščejo miši zrnja, ampak s trnjem, smrečjem, smrekovo skorjo. Da ima
drevo v gosteh voluharja (krtico), spoznaš tudi po tem, da se drevo, če ga
majaš, preveč lahko nagiblje. Cveta in sadu mlademu drevesu ne od-
trgaj, pač pa potrgaj pred zimo ostalo listje radi snega, da vej ne zlomi.
Arborina ne uporabljaj pri enem drevesu vsako leto, ampak na dve, tri
leta. Z apnom beliti drevje je dobro i zato, ker bela barva odbija solnčne
žarke. Staro drevo ne more roditi, ker je v zemlji preveč soli; zato mu je
treba apna. Gnoj pokoplji v jeseni pod vejnim kolobarjem. Na njivah imej
drevje razdaljo 20 do 25 metrov. Obžagovanje je sadjarju zadnje opr-
vilo; odstranjuj le suhe veje, sveže, kolikor potrebno, na pet let. Po-
ganjke odrezuj, če so pregošči. Rane maži s cepilno smolo.

Bogu večna čast in slava; očetu in materi ljubezen in spoštovanje; ljud-
stvu pa vse svoje moči in sposobnosti.

Vse se lahko omaje v veri in zaupanju; čvrsta in odločna mladina nikdar.
Veliki možje so bili sredi med nami; in so globoko sejali v brazde bo-
dočnosti. Hvaležnosti in ljubezni na vekov veke jim je dolžna mladina.

Moderni vek! V valovje strasti se poplaja ljudstvo; naša mlada generacija daje misliti. So sredi med nami dobri in zgledni mladeniči, ki se čutijo osamljene, ako nočejo v uživanje. In zanemarjajo poklic ter izganjajo svojega Boga iz lastnega srca. Če hočemo organizirati in utrjevati naš narod v dobrem, moramo iztrebiti ves moderni luksuz. Temeljito mora biti delo, če naj izlečimo krvavečo rano na telesu našega ljubelega slovenskega naroda. Zlasti katoliška akcija bo lahko v tem oziru veliko storila. Bog in narod! — Jože iz Dola pri Ljubljani.

Kratek pogovor. Fant, kam v nedeljo popoldan? V gostilno; v zloglasno družbo; v sosedno vas klicat na korajžo? Vidim, osupli ste mnogi. Zabave tam dobri fant nikdar ne išče. Kako mračne poteze so na žalost celega našega naroda fantje, ki iščejo svoje razvedrilo le tam, kjer so že tisočeri našli svojo nesrečo. Časopisje to preživio očrtuje. — »Pa saj sem samo enkrat mlad,« čuti je navadno izgovor. Resnica! Enkrat mlad. Kolikega pomena je to. To ravno svedoči, da tega, kar se z mladostjo izgubi dragocenega, lepega, bolj pa še koristnega za telo in dušo, ni mogoče več nadomestiti. Mladost ravno je temelj sreče in bodočnosti vsakogar; gorje mu, kdor zida na pesek in močvirje! — Fantje! Naše razvedrilo v nedeljo popoldne bodi dobra in poučna knjiga ali časopis. Učimo se v mladosti neprestano biti vredni člani človeške družbe ter dobri in napredni gospodarji. Če pa nas srce le vabi od hiše, ne v gostilno, ne na slaba pota, marveč na prijazno polje pojdim. Neko prerojenje ti dišejo tam z rožicami posuti travniki, neko radost ti zliiva v srce tajnostno šuščeče klasje na njivi, česar do dna nihče doumeti ne more. V naravi imaš odprto živo knjigo polno čudotvornih slik nedoumljive modrosti in skrivnosti. Bog sam piše v to knjigo umotvore. V dokaz tega si postavi eno samo vprašanje: »Odkod prvo zrno pšenice, rži itd.?« Ama li svoje bistvo od učencakov in strokovnjakov? Popolnoma izključeno. Ni nam znan učenjak, dasiravno stoji svet danes na neverjetni višini duha, ki bi umel sestaviti kemično umetno seme pšenice, rži itd., katero bi kalilo in obrodilo. Ni ga bilo in ga ne bo pod solncem. To ozna-

nuje delo mojstra nedosežene modrosti — in ta je Bog. Bodi mu čast in slava na vse veke! — C. M.

Vzgoja in izobrazba so besede, češče suh izraz za nas, ki so glasilo v vzgojnih listih, društvih itd. Ali koliko pomenijo, pogledjmo! Mladost pijačuje; največji grobokop čistosti, zdravja, pokopava cvetje mladosti in ustvarja iz njih žrtve, življenske mrliče, nesposobne za zdravo misel, in največjo oviro socialnega vprašanja. Fant, ki popiva, ko bi znal, kako škoduje alkohol organizmu, uduši vsako lepo idejo, ga vodi v nečistost. Človek pa, ki vse to vidi, ali ne bo v tej uvidevnosti krepil volje, ki daje prepričanje; ta pa kuje značaj, podlago izobrazbi in vsakemu poklicnemu življenju. Ali ni naš največji ljubitelj naroda, Krek, spoznal to, ko je stal ob zibelki organizacij z geslom: prave izobrazbe mladini in blagoslovljen bo rod, družina. Mladina! Narod upa, čaka, krvavi na ranah. Vi pa, ki ste dedičina junaškega rodu in potomci vernih očetov, strnite se v vrste k delu za preporod naroda in večni resnici. — Lojze od Sv. Marjete.

Dol pri Ljubljani. Oprostite, fantje, četudi jaz stopim nekoliko pod lipo našega doma. Kot zastopnik ljubljanske okolice se oglašam, da ne boste mislili, da pri nas sploh Našega doma ne poznamo; o dobro ga poznamo in še naš zvest prijatelj je. Torej fantje, le tukaj se združujmo v oni ljubezni, ki je vez katoliške zavesti in osnova našega narodnega življenja. Edinole v Bogu je naša tesna jugoslovanska združitev. Ono pogansko kričanje pa nikakor ne more združiti naroda brez nadnaravne moči. Bog in narod! — Fant iz ljubljanske okolice.

Sv. Andraž v Slov. gor. Zopet je prišel čas za kratek razgovor s slovenskimi fanti, ki se z veseljem zbirajo pod lipo. In iz vseh krajev širom naše domovine te vabi ta preprosta lipa. Pa žalibog, mnogim ni prijetna; zato raje krenejo na druga pota. Posebno se to vidi ob nedeljah; če ga ni zunaj cerkve, je pa v gostilni, da tam zapije težko zasluženi denar. Koliko truda in žalosti občuti srce dušnega pastirja! Zato pa fantje, raztrgajmo vse vezi, ki nam ovirajo pot k sreči in blagostanju! Naj izgine iz naše srede vse tisto zlo, ki pokvarja srce kmetskega fanta. Pozdravljam vse fante in dekleta okoli N. D. — Polde iz Rjavške doline.

Urejuje M. Štupca, preds. osred. vodstva
D. Z.

V samostan.

Nekaj resničnih zgledov nam najlepše kaže, kako se pojde v samostan in kako se ne sme iti v samostan.

Ako prideš v Maribor, vidiš v bližini frančiškanske cerkve Mariborski grad z malo lavretansko kapelico pod zvonikom. V preteklem stoletju je bil lastnik tega gradu pobožni grof Brandis. Njegova sestra, groficična Marija, je zaslila v svojem srcu božji klic v samostan, da bi stregla bolnikom. Imenitni plemenitaši so se pripeljali v grad ter zaprosili njene roke, njene ljubezni. Groficična Marija pa se je že zaročila nebeškemu Ženinu, ki je tisto dobo noč in dan bival v tabernaklju grajske kapelice. Ni bilo lahko, a vkljub vsem vabljivim ponudbam je ostala zvesta svojemu sklepu in prosila starše, naj ji dovolijo iti k usmiljenkam, ki so tisto dobo bile šele na daljnem Bavarskem. Vadila se je že doma zlasti zgodaj (ob 4. uri) vstajati. Tiho je ob ranih jutrih zapuščala grad in šla na piramidovec h kapelici Matere božje, tam gledala, kako solnce vzhaja, potem pa pokleknila in molila. Saj je smatrala te izprehode kot svojo božjo pot, na kateri je bila res deležna mnogih milosti. Osemnajstletna se je odpeljala v spremstvu svojih staršev v Gradec, od tam pa v Monakovo na Bavarsko. Čez leta in leta je prišla nazaj v Avstrijo, tod ustanavljala bolnišnice po vseh deželah; vse naše usmiljenke so njene duhovne hčerke. Umrla je v visoki starosti; o njenem delovanju sta spisane dve debeli knjigi. Čeprav grofovska hči, je bila v samostanu kot zadnja dekla ter opravljala tudi najtežja dela v službi bolnikov. Njen plemeniti zgled velikodušne požrtvovalnosti je privabil na sto in tisoče blagih mladenc iz vseh slojev v delokrog usmiljenk sv. Vincencija Pavlanskega. Imenujejo se tudi »Sestre sv. Vincencija«. Gotovo jih poznaš; imajo obleke iz modrega sukna, na glavi pa bele platnene klobuke. Svojega ustanovitelja obhajajo 19. julija. Letos bodo tudi koncem septembra obhajale stoletnico svetinje Brezmadežnega Spočetja; o tem boste čitale po drugih listih.

Micka je bila hči dobrih, pobožnih staršev, ki so jo vzgojili v strahu božjem. Ko pa je bila Micka 18 let stara, se ji pa ni več zljubilo ubogati očeta in matere. Nekega dne se kratkoma odreže: »Če mi ne pustite hoditi, kamor mene veseli, pa odidem v kloster.« »Le pojdi, ji rečejo mati, tam v samostanu je pokorščina prvo; če nočeš nas ubogati, pa idi v samostan ubogati; le sramote nam ne delaj; ker smo te vedno lepo učili.« Micka je ostala pri svoji besedi; četudi ni bila pobožno dekle, same trme je odšla v samostan. Starši so hvalili Boga ter upali, da ostane Micika v samostanu dobra. Res se je mlada sestra potrudila, četudi je bilo težko, a domov ne grem več, same trme ne. Trinajst let je vztrajala — brez pravega poklica. Bila je pridna sestra-usmiljenka, se mnogo naučila, mnogo delala in se trudila, zato so jo imeli radi povsod; a prišla je preizkušnja. Morala bi zapustiti kraj, kjer je bila tako rada in imela že mnogo znancev in prijateljev. »Pa grem raje domov nego v drug kraj« — se oglašila stara trma v srcu in v ustih. — Nihče je ni zadrževal. Prišla je domov, v največjo bridkost svojih dobrih staršev. Našli so se dobri?! prijatelji, ki so Micki poiskali ženina-pijanca. Mnogo je trpela, potrpežljivo trpela. Slednjič jo je Bog obiskal s težko, dolgotrajno boleznijo. Včasih je bila vsa malosrečna in obupana in je vzdihovala: »Bog me je zavrgel, zdi se mi, da mi ne more odpustiti.« Imela je težko smrt. Njena hčerka je tudi umrla, kmalu za materjo; ljudje so govorili: »Ta nedolžni otrok pač ni trpel za se, to je moral trpeti za druge.« — Vsak je vedel, koga so imeli v mislih.

Francel je prišel po slovo. Latinske šole je dovršil a neprevidno v počitnicah zbudil ljubezen v srcu nedolžne Anice. Nikdar se ni drznil biti vsiljiv, le pravil ji je, kako rad jo ima in je nikoli pozabil ne bo. »V bogoslovje moram. Anica pozabi me, odpusti mi!« Pač bi ne hotela imeti na vesti, da bi mladenič za voljo mene ne postal duhovnik. Pozabila te pač ne bom nikdar, Francel. Je spolni željo staršev, pojdi v bogoslovje; jaz pa hočem iti v samostan in tam ostati in za — te moliti.« Francel je odšel v bogoslovje, a ker ni imel poklica, ni vztrajal. Našel je pota do vseučilišča, postal je profesor. Zapletel se je v zanke mestne gospodične in jo tudi poročil. Pa ni bil srečen. Anica ni pozabila ne Francina, ne samostana. Ko je bila 20 let je odšla daleč od doma ter hotela postati

redovnica. Kmalu pa je spoznala, da to ni njen poklic, tako se ne pojde v samostan. Odkritosrčno se je potožila predstojnici, rekoč: »Rada bi ostala, a vidim, da nimam pravega poklica, ne bom srečna redovnica.« Predstojnica je zelo čislala Anico, ki je bila res pridna in pobožna; nerada je dala dovoljenje za odhod. Pri slovesu pa ji je rekla: »Anica, boš se pa morala poročiti, ti boš krščanska žena in pridna mati.« S solzami se je poslovila Anica, odšla v krščansko hišo služiti ter lepo pobožno živela in rada na koru pela. Tam jo je spoznal priden mladenič ter jo zaprosil za ženo. Res je bil to srečen zakon, četudi ne brez križev; pridni Anici je mož prerano umrl. A svoje tri otroke je lepo vzgojila, rastle so kakor tri lilije pred Bogom in ljudmi.

Marjanca je hodila v žalni obleki. Pokopali so ji pred letom edinega bratca, mater pa so pred dobrim tednom položili v grob. Mlada vdova je preveč žalovala, najprej za blagim možem, potem pa edincem sinom, tako se je tudi nje lotila sušica in zapustila je Marjanco samo. Na smrtni postelji je prosila svoje sestre, ki so bile vse neporočene in starejše: »Prosim vas, pazite na Marjanco, da ostane pridna, kakor sem jo vzgojila; jaz, petnajstletna je, lepo hišo in premoženje ima, da bi je kdo ne premotil.« In prišla je v kratkem še tretja teta iz samostana; bila je redovnica po poklicu, spoštovana in izkušena. »Najbolj gotovo ostane Marjanca dobra, če pojde v samostan«, tako sta doma »pogruntali« obe teti, zato prosili, naj pride redovnica, očetova sestra, da Marjanco pregovori, naj vstopi kar v samostan; tako bo za čas in večnost na varnem. Modra redovnica govori z Marjanco, ji prigovarja, naj odkritosrčno pove, ali jo veseli v samostan, kjer jo čaka veselje in trpljenje, kjer jo čakajo tudi težave in skušnjave, kjer si mora tudi z resnobo in z žrtvami zaslužiti nebesa. Marjanca nima veselja do samostanskega življenja in teta ji reče: »Le dobra ostani, zvesta Bogu in Mariji, tudi v svetu si lahko zaslužiš nebesa, a brez trpljenja ne bo.« Jokali sta obe teti, ker sestra redovnica ni spolnila njihove želje in ni vzela Marjance s seboj. Marjanca je bila odslej cvetka, okoli katere se sučejo metuljčki — mladi fantje — snubači. V strahu, da je kdo ne zapelje, jo vtaknejo v oddaljeni samostan, naj se tam vežba v gospodinjstvu. Komaj se vrne Marjanca, že zopet polno snubačev. 17 letne pa res

ne pustimo k poroki. In prosili sta skrbni teti prijatelja-zdravnika, da odgovarja Marjanci, naj ne misli na zakon; saj jo prvo leto pokoplje jetika kakor mater. Zdravnik pomiri skrbni teti, češ, nikakor ni treba Marjanci prvo leto umreti; dobro pa bi bilo, če počaka 19. leto. — Pač stokrat sta prosili teti: »Ljuba Marjanca, veš, da ti nihče na svetu ne želi boljšega nego midve; pojdi v samostan, pojdi k teti. Glej, kako odlična redovnica so, prednica že toliko let, ne bo se ti godilo slabo.« »Mene ne veseli, teta so sami rekli, naj se ne silim v samostan, če me ne kliče božji glas,« odgovarja dosledno Marjanca. »Dajte me še kaj učiti, pa daleč od tod, da bom imela mir pred snubači.« In tete so jo poslale v dobro krščansko hišo v oddaljeno mesto, kjer se je urila Marjanca v kuhanju, šivanju ter se izobraževala v poštenu družbi. Devetnajstletna se vrne in vsak se je čudil, kako odlično se je naobrazila tačas Marjanca. A napredovala je tudi v pobožnosti in drugih lepih čednostih. Resni snubci so prišli k hiši, Marjanca moli in se hitro odloči. Bila je srečna, zelo srečna. Še živi in ima že veliko število vrlih hčerk in vnukov. Ko mi je poslala sliko, kako sedi v krogu svojih devet hčera, smo rekli vsi: »Marjanca je najlepša med vsemi.« Veliko je prestala, ostala je vdova, a oklepala se je Boga, ki ji je pomagal preko vseh težkoč; vedno Bogu vdana. In ta bogovdanost, mir in zadovoljnost ji odseva iz lica, ki je prav tako lepo in ljubeznivo kakor na dan poroke, čeprav je že nekaj osivelih las nad njim . . .

Naša Zofka pa joka noč in dan za umrlo tovarišico; skupaj sta hodili na kor pet in zdaj se kar potolažiti ne da, tako je ljubila tovarišico. Križ so imeli z Zofko od tistega dne. Kar tiho je hodila in bila nekam zatopljen v svoje žalostne misli. Ako smo jo vprašali, nismo mogli zvedeti ničesar. Pobožna je bila Zofka in dobro dekle, zato se nismo čudili, ko nekoč sproži misel: »V samostan pojdem.« Kdo bi dvomil o pravem poklicu? Pa ni šlo tako gladko, kakor smo pričakovali. V samostanu je bila tovarišica-novinka, ki je bila zelo podobna pokojni pevki. Skupaj sta bili tudi v pevskem zboru. Zofka jo vzljubi s strastno ljubeznijo. A na njeno žalost ji tovarišica ne odgovarja drugače, nego z resnobo: »V samostanu niso dovoljena taka zasebna prijateljstva, bodiva pokorni in ne žaliva vsevednega Boga.« Zofka je tiho žalovala, bile so zapreke

pred končnim sprejemom, a sprejeta je bila. Zofki — mladi sestri, se je vedno srce nagibalo zdaj k tej, zdaj k oni osebi; slednjič se je zaljubila v svojo učenko. Ko pa je ta zapustila samostan, je pobegnila za njo tudi Zofka, že redovnica. Koliko žalosti, skrbi, solz in prečutih noči je s tem pripravila svojim dobrim predstojnicam, svoje materi in svojcem! Da potolaži mater, ji piše: »Zunaj v svetu bom nekaj zaslužila, v samostanu se trudim zastoj; podpirala vas bom, ljuba mati, na stara leta.« Odšla je, daleč, daleč v tujino, kakor hitro je prišlo dovoljenje iz Rima, ki jo je razrešilo svete samostanske obljube. Nekaj let je živela tam daleč med tujimi ljudmi ter mesečno pošiljala materi male zneske. Tudi je poročala, da hodi redno v cerkev in k sv. obhajilu. Čez par let pride brzojavka, da je po kratki bolezni boguvdano umrla.

Lucija je bila lepo dekle, vse jo je imelo rado, ker ji je šlo vedno na smeh. Šalila se je rada, plesala je rada, pa sam g. župnik je rekel: »Lucija ni hudobna, le prevešele narave je; za to se ne upa v Marijino družbo, ker tako rada poskakuje.« Pa so nekoč hudo dražili Lucijo ženske in dekleta: »Še v peklo boš prišla, Lucija, zakaj se vedno smejiš in plešeš.« To pa ne, v peklo pa nočem, raje grem v kloster, se odreže Lucija z ljubeznjivim nasmehom.

Pa je šla daleč v nemške kraje najprej služiti, da bi se priučila nemščini. Dobra in pobožna je bila družina, kjer je služila Lucija. Najstarejša hči je bila zlasti plemenitega srca in pobožna kakor angel. »Lucija, veš kaj, jaz pojdem v samostan, pridi z mano, da bova skupaj, ji nekoč reče mlada groficična.« »Zakaj pa ne,« se veselo nasmehne Lucija. »Z vami pa že pojdem.« In šla je z groficično v samostan, postala redovnica, pridna, vesela, srečna. Ob preobratu so pa v nekaterih inozemskih samostanih začeli preganjati tudi Slovenke; tako je prišla vrsta tudi na našo Lucijo. Sestra groficična je umrla, sestra Lucija ni imela nobene zaščite. Prosila je, naj ji dovolijo oditi. Šla je nazaj v domači kraj, se poročila. A še danes se ji toži po samostanu, v katerega pa ni bila šla iz pravega poklica.

Prihodnjič bomo slišali nekaj zgledov, kako so s pravim svetim poklicem prišle mladenke v samostan.

Iz moje poštne torbice.

Vsem, ki žele pisati za mojo poštno torbico, naj velja naslednje: 1. Pošlji mi

pisemce na moj dom: Badlova ulica 12, Maribor. 2. Piši mi jasno in razločno, da lahko razumem, kaj želiš povedati. 3. Ni treba krasnega, dražega papirja in ovitka; lahko kupiš navadno polo belega papirja, jo razrežeš na štiri dele, potem pa popiši listke le na eni strani; tako mi potem prihraniš trud in čas prepisovanja. Tudi ovitek ali kuverta je lahko siva, preprosta. 4. Lepa hvala vsem, ki so mi kazale s tako lepim papirjem in pestrim omotom ljubezen in spoštovanje. Imam že celo zbirko barvanih, pestrih listov, ki sem jih izrezala iz kuvertov. O priliki porabim vse, če prej ne, o Božiču. A v prihodnje si smete prihraniti te izdatke.

Poletno solnce privabi tudi bolnike in okrevajoče na dekliške gredice. Kakor vidite, ima vaš predsednica tudi v bolezni ljubeznjivo družbo. Ve, ki ste zdrave in vesele, pa tako z ljubeznijo potrpite z nami, da nam to še bolj dobro do nego gorko solnce bolnim udom. Prečitajmo najprej lepo pisemce dobre ljube prijateljice naših gredic.

Danes prihaja star bolnik zopet med svoje sestre v dekliških gredicah. Saj že tako koprnim po cvetju, zdravju in življenju. V duhu sem bila vselej med vami, saj tu cveto vedno rože, a drugod mi je z vso bohotnostjo rastle trnje z bodečimi vrtnicami. Naš dom mi je ostal zvest, ljub prijatelj in Tončka njemu; saj sem razven druge vsebine še celo v zadnjem kotičku našla vedno kako zdravilo, bodisi v »konjičkovi brci« ali v raznih praktičnih receptih. Med vami v dekliških gredicah je povsem drugačno cvetje od naših vrtov; saj so te cvetke le simbol naše dekliške duše; zato hočem poseči v našo duševnost. Nam dekletom se je razrešilo tako pereče vprašanje, uresničila tako idealna zamisel. Dom duhovnih vaj imamo tudi me dekleta. Ako le hočemo in se potrudimo, bo nam ta priložnost prinašala blagodejne rose na cvetje naših srčnih gredic, moč našim srcem in po nas duševno obnovev k pristnemu deklistvu v dekliške vrste; po naših vaseh, župnijah, društvih bodo zaživela dekleta življenje, lepo, idealno in vzorno, prav po željah sv. očeta Pija XI, ki tako toplo priporoča sklenjene duhovne vaje tudi za laike.

Čestokrat me pot privede v Celje, odkoder pogled nehotne pohiti k ljubki cerkvi sv. Jožefa na hribu. Že naš Slomšek je bil vnet za njo in nepozab-

ni govornik, pokojni dr. Medved, jo je opeval:

Kako veličastno tik Celja kraljuješ,
Ti svetega Jožefa cerkev krasná,
Kdorkoli te vidi na hribu zelenem,
Radostno je ginjen v globinah srcá.

In tamkaj, malo pod cerkvijo, je misijonska hiša, kamor so se naselile čd. redovnice in bo hiša odslej predvsem služila za dom duhovnih vaj našim dekletom. Razpolagajo že z 20 posteljami, tudi dobiš potrebno toplo okrepčilo proti malenkostnemu plačilu. Prigrizek si itak vsaka prinese z doma. Duhovne vaje vodijo preč. gg. misijonarji v cerkvi sv. Jožefa. To je popolnoma kaj drugega kot so duhovne vaje v domačem kraju, kjer sproti zunaj cerkve raztresemo, kaj smo ujele dobrega pri govorih. V domu duhovnih vaj preživiš zatopljena sama vase nemoteno tri dni dušne prenovitve. In še to ugodnost imaš, da greš opravljat duhovne vaje, kadar hočeš, sama zase, ker se g. voditelj ne ozirajo na število udeleženk, ali jih je dvajset ali dve.

Občudovati moraš točnost in red udeleženk; skoro kot po vojaški disciplini je vse izvedeno. Za vsak korak svoj določen čas! In kako srečne odhajajo udeležence! V »Boğoljubu« zasledujem, s kolikim navdušenjem in v kolikem številu se udeležujejo fantje duhovnih vaj v Ljubljani. Dekleta, ali bi ne sledile temu lepemu zgledu tudi me? Pohitimo po okrepčilo na pot našega bogataja življenja! Dal Bog, da bo kmalu celjski domek duhovnih vaj pri sv. Jožefu, varuhu devic, vsem slovenskim dekletom vir pravega veselja in srčnega miru!

Na svidenje! Bog živi! Vaša Tončka iz Poljčan.

Lizika iz Slov. goric: Si res pridna, da tako natančno premostiš vso »pošno torbico« in mi še pomagaš s tem-le poročilom: »Kdor ne ve, kje je tista molitev Pija X. za smrtno uro, naj jo poišče v molitveniku »Družbenik Marijin«, stran 254. Lepe pozdrave pridnemu in resnoba-nemu Cirilu iz Pohorja!

Micika iz Haloz: Ne žaluj ako ne moreš na evharistični kongres v Zagreb. Tudi jaz ne morem vsled bolezni. Pa hočeva doma počastiti s podvojeno vne-mo in iskrenostjo našega evharističnega Kralja tiste dni in razmišljati, kaj bi se dalo doma in v misijonih storiti za našega evharističnega Kralja. Ko bova zdravi, ti in jaz, pa z lepimi načrti na dan! Le poročaj, kar boš zamislila tiste

dni. Jaz bi vsem, ki žele iti h kongresu, pa ne morejo, svetovala: Pristopite k evharistični zvezi narodov, ki jo je kratko pred svojo smrtjo ustanovil stari bos-senski misijonar, oče Puntigam. Drugi snujejo društva narodov, mirovne kon-ference za mir itd. itd., člani evharistič-ne zveze pa delujejo za zmagó Kralja miru, Kristusa Kralja, tiho, neopaženo, a smoteno in gotovo zmagovito. Tisti Očenaš vsak pondeljek v namen miru in sprave narodov, je pač nekaj malega, kar se lahko opravi. Tudi članice apo-stolstva sv. Cirila in Metoda rešujejo ve-like naloge, ki jih je Kristus Kralj po-veril zlasti nam Slovincem, Bog je od vekomaj odločil tudi vsakemu narodu svojo posebno nalogo, ki jo mora rešiti v teku zgodovine svojega časa. Pač smo Slovence lahko vesele in ponosne, da kliče Odrešenik sveta tudi nas na apo-stolska pota. Apostolsko pa lahko de-lujejo tako v domači župniji, kakor v delokrogu ponižne služkinje ali skrite redovnice. »Slovenec« je pisal 7. febr. letošnjega leta, da gre na tisoče naših duševno in telesno zdravih deklet na Balkan služiti. Ako ostanejo vse te do-bre, verne in nedolžne, koliko dobrega bodo ponesle v te kraje; o tem govorimo obširneje še pozneje kdaj.

Mala gospodinjica v Sav. dolini: Me-sec avgúst, september in oktober pridno porabimo za sušenje in vkuhanje sadja in da pripravimo zdravo abstinenco pi-jačo za bolnike in za otroke. Res, da lahko dobivamo abstinence pijače že povsod za mal denar, a kar pripraviš doma, je vedno najboljše. Želela bi pač, da bi v vsaki D. Z. bila vsaj ena toliko izvežbana v tej stroki, da bi v nedeljo po večernicah predavala dekletom in jim pokazala, kako se pripravljajo take stvari. Včasih mi kdo ponudi vkuhanu sadje, a ga ne morem zaužiti, ker je pre-več dišav prikuhanih. Pomnite, ni dobro in ni zdravo, če vkuhavaš sadje ali pri-praviš kompot in mu prideneš klinčke ali cimet in to še v veliki množini; te dišave povzročajo vročino in žejo. Ne-davno mi je nekdo ponudil črešnjev kompot, pa me je pol ure žgalo v grlu. Ne vem, ali so bili pridljaji žganje ali salicil ali bencoe. Že zadnjič sem vam zapisala, ljuba dekleta tri besede: »Zna-ti se mora.« — Ko bo razpisan kak te-čaj za vkuhanje sadja na naših šolah, tedaj ne zamudite prilike in pridite, lju-ba dekleta. Mali stroški se vam bodo bogato poplačali. Znati se mora, pa je vse lahko.

Jožek iz Drav. doline: Vprašaj, kateri je najboljši molitvenik in ne predrag. Naš voditelj nam je priporočal, toplo priporočal novo izdajo (to je osmo izdajo) molitvenika »Večno življenje«, ki velja za zlato obrezo le 28 Din. To bi bilo primerno darilce prijatelju, pa tudi sestri, kakor si omenil.

Tiskovni škrat. Že zopet! Ti kajon til Str. 110, pod Lev Tolstoj čitaj v osmi vrsti svojega izpopolnjevanja, ne izpolnjevanja. Zdaj pač škrateljček v kot, za vedno v kot!

Marjanca iz Slov. goric: Četudi so nekateri nevoljni name, moram zopet in zopet omenjati modo. Saj imamo zgled, kako katoliški škofje in celo papež sam ne odjenjajo s svojimi klici in svarjenjem. Zadnjič je star mož vzdihnil, ko smo šli od rane maše ter srečavali dekleta, ki so hitele k pozni službi božji: »Oj, kako težko to gledam, to razposajenost deklet, ki se ne oblačijo po svojem stanu.« »Pa misli, da je kaj več, ker ima tako kratko krilce, njena mati pa je uboga bajtarca.« Pa najsi bi bila bogata, da bi se le držala svojega stanula — Jaz pa vas zopet prosim, ljuba dekleta, bodite predvsem sramežljivo in preprosto oblečena. Razposajenost v obleki žali Boga. — Po raznih časopisih so zadnji mesec poročali, da se je v malem mestecu Fátima na Portugalskem — (to je še dalje kakor Francija in Španija) — prikazala Mati Božja trem nedolžnim otrokom, ki so krog hrasta pasli jag-njeta. Velela jim je, naj molijo prav radi rožni venec v zadoščenje za grehe, ki se gode vsled nesramne mode. Božje kazni se bližajo zavoljo premnogih grehov in hudobij; molitev sv. rožnega venca bo odvrnila, potolažila božjo jezo. Otrokom je bilo ime: Lucija, Franc in Hijacinta. Prvikrat so videli prikazen 13. maja 1917. leta opoldan, ko so molili otroci angelsko češčenje. Gospa jim je rekla, da se imenuje »Kraljica rožnega venca« in se jim je še večkrat, v celem šestkrat, prikazala. Marijino svarjenje je seglo globoko v srce odličnim gospem, ki so v spokornih oblekah in bosonože prišle na božjo pot v Fátimo. Mnoga čudežna ozdravljenja in tisoča in tisoča spreobrnjenja so izpričala, da so otroci res videli in slišali leta 1917. Našo ljubo Gospo. Že so postavili na mestu prikazni lepo cerkev in vsakega 13. v mesecu v procesijah nosijo kip »Naše ljube Gospe iz Fátime«, ki ga je napravil umetnik-kipar po popisu nedolžnih otrok. Zelo je slična Lurški Gospe in razna

glasila imenujejo mestece Fátima: Portugalski Lurd.

J. iz Celja: Take besede so žalitev in nič ne pomaga na koncu pripomba: »Pa brez zamere!« Domišljavost še nikoli ni dičila dekleta, pač pa je zmanjšala njeno vrednost ne le v mojih očeh, ampak v očeh vseh mislečih. Pač kaže pomanjkljivost srčne naobrazbe, ako se pišejo take besede celo na odprti dopisnici. Teža še ni storila nobena. Žal mi je, da si tako pozabila na dostojnost. Izgubila si le ti, predsednica nič; le za eno izkušnjo je pridobila. — Štupca.

Ciril s Pohorja in Hanzek iz Haloz. Le dopisujta tudi v dekliske gredice. Pošteni fantje so vselej dobrodošli v družbi poštenih deklet. Me dekleta bomo ostale v svoji ograji in z veseljem poslušale lepo petje izpod domače lipe. Gospodinjki tečaj, za katere je vprašal Ciril, se bodo začeli v jeseni. Najbolje je, ako se dotična dekleta obrnejo neposredno na zavod č. šol. sester v Mariboru ali v Melju pri Mariboru ali Mladika v Ptuju. Tiste, ki so bližje Ljubljani, lahko pišejo na Krekovo gospodinjstvo šolo pri č. Uršulinkah v Ljubljani. Tudi na Notranjskem, v Novem mestu, je dobra gospodinjstva šola. Če zvem še kaj, poročam prihodnjič.

Dekleti iz Št. Jerneja pošiljata prijazne pozdrave iz Dolenjskega vsem dekletom in fantom krog Našega doma. — Kako vesela sem bila teh pozdravov! Šentjernejska dekleta so mi v najlepšem spominu izza časa, ko smo delali za bosenške misijone. Šentjernejke so tedaj vedno odlično sodelovale. Bog vas živi, vrle Dolenjke! Še kaj pišite!

Središčanke: Častitam vam, da je vaš rojak in pridni uganekar dospel do mašniške časti. Središčani so bili že nekdanj slavni zavoljo svojih odličnih mož. Naj bi še vaš »uganekar« postal tak odličnjak med svojci! V ta namen morate pa dobra dekleta darovati lepe duhovne venčke in šopke Žalostni Materi, naj sprejme vašega ljubljenca v svoje materinsko srce. Duhovnik biti je težko, zlasti dandanes. Treba je veliko poguma, a tudi mnogo pomoči od zgoraj.

Ormožanke: Vam pa čestitam na dvajsetletnici Marijine družbe. Če Bog da zdravje, se v kratkem vidimo in skupaj radujemo Marijinega varstva skozi toliko dobo.

Nekomu, ki noče biti imenovan: Slomšek je tolikokrat naglaševal besede sv. pisma: **Pobožnost** je za vse dobra; ona

ima zagotovilo časne in večne sreče. G. urednik Janez Kalan mi je večkrat naglaševal: »Društvo ali list, ki prav nič ne navaja mladine k lepemu krščanskemu življenju in k pobožnosti, je slabo društvo, je slab list. Dandanes tako vse va bi mladino v brezbriznost v verskih rečeh, v lahkomišljenost, v nelepe stvari, da moramo na vsej črti poiskati prilike in mladino odvracati od te pogube.« — Tega načela se tudi jaz držim v deklških gredicah. Pesem »Povsod Boga« velja pač tudi za deklške gredice; tudi tu naj bo »povsod Bog«. — Komur so pa deklške gredice preveč »pobožne«, pa naj pošlje nekaj prav dobrega, nepobožnega za nje.

Bolna Francka: Iz Celja je prišlo tvoje pismo do mene, pa mi ne daš naslova, kam naj odgovorim. Rada pišem vsaki, ki si želi odgovora, a prosim za točen in jasno pisan naslov. Pozdravljena!

Sv. Križ pri Rogški Slatini. 20 letni obstoj DZ. pri Sv. Križu. Dne 15. maja je minulo 20 let odkar se je ustanovila naša DZ. Na polju prosvete se je delalo nekatera leta precej živahno. Skozi 20 let je bilo: 14 shodov, 13 proslav, 54 sestankov, 26 iger, 75 sej, 150 deklamacij, 172 govorov in 23 prizorčkov. Med tem

časom je bilo pri nas 7 č. g. voditeljev, ki so vneto delovali. Med temi so najbolj dvignili zvezo k procvitu sedaj delujoči voditelj č. g. Lojze Sunčič. Postavili so za vrhovnega voditelja Kristusa Kralja na dan slovesne posvetitve božjemu Srcu. Ustanovili so treznostni odsek, Marijin vrtec. Upeljana je zopet »Čebelica« in knjižnica. Knjižnica šteje točasno 111 knjig. Zato želimo sedanjemu voditelju, naj jih sredi med nami še mnoga leta živi Bog. Prednice so bile tri. Deset članic je odšlo v samostan. Iz tega kratkega pregleda lahko spoznate, da je naša DZ. vršila svoje poslanstvo v polni meri. Dvajsetletnico smo proslavili z izletom na Ptujsko goro. Poklonile smo se nebeški Mamici ter zrlle s prosečimi očmi v njeno prelepo obličje. Č. g. voditelj so tam darovali sv. mašo na namen DZ. Dne 25. maja t. l. smo obhajali doma v društvenem domu 20. letnico obstoja s skioptičnimi slikami, deklamacijami in petjem. V jeseni bomo priredile deklški tabor pri Sv. Mohorju na Rodnah. Na ta tabor, na veseli hrib Rodnski, vas že sedaj dekleta vljudno vabim. Prav iskreni pozdravek sprejmite od svetokrižskih deklet. — Tajnica.

Marija Pomačaj na Brezjah,

kjer se vrše vsako leto mogočni zbori mariborske Prosvetne zveze. Letošnja skupščina bo dne 3. avgusta t. l.

Največja in najpomembnejša med zmagami, ki jih more človek izvojevati, je zmaga nad zlim v sebi.

Frankolovo. Ker se tako malokedaj kdo oglasi od nas v Našem domu, pa jaz nastopam. Dne 28. junija smo zaključili 14dnevno Singerjevo gospodinjsko šolo. Prav prijetno je bilo. Nekaj smo se pa le naučile. Odsek dekliške zveze se je letos prebudil iz petletnega spanja. Nekaterim se še dremlje, pa bo že šlo. Ako dovolite, bomo se še večkrat oglašile v Našem domu, saj ga naročamo vsako leto več in skoraj bo pri vsaki hiši, kjer je doma fant ali dekle tudi Naš dom. Tako je prav! Srčno pozdravljene vse moje vrle Frankolovčanke!

Sv. Jedert nad Laškim. Cesar je polno srce, o tem rada usta govore; saj me dekleta tako rade govorimo, se malo pošalimo, nasmejimo posebno, kadar nas je več skupaj. Pa ni lepšega, kakor pri-srčna zaupnost, iskrena ljubeznjivost, ki nas tako združuje v prijetni domačnosti. Posebno do mlajših se moramo skloniti v ljubezni, prijazno nagovoriti, veselja jim pripravljati, jih osrečevati. Dekleta, to je naša dolžnost; tako tudi druge pridobivamo za dobro stvar; ne samo na sebe misliti, da le jaz vem za pravo veselje, drugih pa mi ni mar. Boljše bomo, ne se sicer drugim vsiljevati, pa z ljubeznijo vse težkoče premagovati; z dobro voljo vse dosežemo. Iskreno vse pozdravljaj, ki ljubijo Naš dom — Lojzka iz Brezna.

Vneta sadjarja Franc in Matej: Naša Trezika iz Haloz ni študirala druge nego domačo ljudsko šolo. Pri dobrih starših se je izučila, kako se gospodari in gospodinji in sama se izobrazuje s čitanjem sadjarskih in gospodarskih spisov. Dekleta, ki čitajo samo povesti, in iščejo le zabave, nikoli ne bodo tako dobre gospodinje, kakor si jaz želim svoje članice DZ. Naša Trezika in še druge znajo dobro porabiti čas mladosti, pa bodo, če Bog da, vzor-gospodinje. K temu smotru vabijo tudi naše dekliške gredice.

ŠIROM KATOL. VESOLJSTVA

Beograski katoličani. Pred desetimi leti je bilo v Beogradu 4000 katoličanov, danes jih je 32.216. Po številu katoličanov stoji torej Beograd na četrtem mestu v naši državi (Zagreb, Subotica, Ljubljana, potem pa Beograd). Danes šteje Beograd štiri rimsko-katoliške župnije, in sicer »Kristusa Kralja« v središču mesta; sv. Antona v vzhodnem mestnem delu, Blažene Device Marije v jugovzhodnem mestnem delu ter sv. Cirila in Metoda v jugozapadnem mestnem delu. Ra-

zen tega se pripravlja ustanovitev še dveh župnij, in sicer ene na jugu, druge pa na severu.

Česka katoliška mladina je organizirana v 406 društvih z 11.532 člani.

Spomenik Piju XI. so svečano odkrili v Dessiu, papeževem rodnem mestu. Papež Pij XI. je predstavljen v naravni veličini s tiaro na glavi. Na podnožju spomenika so trije reliefi, ki prikazujejo podpis lateranske pogodbe, papežev izhod iz Vatikana ter njegovo srečanje z italijanskim kraljem in kraljico.

Za zagrebški evharistični kongres se zaključujejo velikanske predpriprave. Popust na železnicah je dovoljen. Pri-likom kongresa se bodo v posameznih zagrebških dvoranah in gledališču vršile glasbene in oderske prireditve raznih katoliških društev. Tudi se bodo istočasno vršili kongresi nekaterih cerkvenih, oziroma katoliških prosvetnih društev.

Sv. oče Pij XI. bo letošnje počitnice preživel bržčas na znanem duhovniškem izletišču in letovišču Val di Aosta, ki leži 1600 metrov visoko.

Škof Indijec o indijskih katoličanih. Mgšr. Valerij Josip D'Iouza, škof iz Mangalore v Indiji, je dospel te dni v Rim k sv. Očetu in je dal časnikašem glede katoličanov v Indiji sledečo izjavo: »Razvoj gre lepo naprej. Katoliško misijonstvo se razvija ugodno in zelo dobro, če se upoštevajo izjemne razmere, ki ovirajo naglo prodiranje krščanstva. Treba je delati počasi, metodično in vztrajno; toda sadovi so trajni. Angleška politika je pravična napram vsem veropovedim. V bramanski Indiji je danes 40 katoliških misijonskih postaj in sedem škofov-Indijcev, in sicer trije latinskega, štirje pa sirsko malabarskega obreda.

Tudi litvanska katoliška kmetška mladina, ki se naziva »Pavazaris« (Poletje), je čvrsto organizirana. Njena organizacija obstoja že od leta 1912. Danes obsega zveza kmetške mladine preko 50.000 članov s 611 odseki; razen tega izdaja dve glasili, in sicer eno za društvene voditelje, drugo pa za člane. Zveza je organizirala doslej 51 ljudskih vseučilišč, na katerih predavajo duhovniki in srednješolski profesorji. Kot odseki delujejo tudi številni pevski zbori, ki jih je skupaj 150. Razen tega pa izhajajo tudi lokalna glasila. Vzorna je organizacija litvanske kmetške mladine; velja: posnemajmo jo.

O lurdskih čudežih je napisal disertacijo (doktorsko delo) doktor Henry Monnier na medicinski fakulteti pariške univerze. Omenjeno delo nosi naslov: »Medicinsko proučevanje nekaterih zdravitev, ki so se zgodila v Lurdu.« Ta disertacija, ki je dobila odlično oceno, dokazuje, da ni možno z nobenim naravnim vzrokom raztolmačiti čudežnih slučajev ozdravitve, ki se obravnavajo v omenjenem spisu.

V Franciji se udeležijo vsi katoliški dijaki vsako leto skupnega svetega obhajila, h kateremu se vabi tudi ostalo dijaštvo. Vabilo se izvrši potom posebne okrožnice, na kateri se obvežejo dijaki, da bodo s skupnim pristopom k mizi Gospodovi zadostili svoji velikonočni dolžnosti. Letos se je v 150 mestih udeležilo skupnega svetega obhajila 13.800 dijakov, za 1300 več kakor lansko leto.

Francoski katoliški akademiki predavajo veronauk. Vsako nedeljo gre 107 pariških vseučiliščnikov v razna pariška predmestja, kjer predavajo veronauk in pomagajo pri katehiziranju dece.

Ob 300 letnem jubileju vseučilišča v Budimpešti. Katoliško vseučilišče v Budimpešti, ki ga je ustanovil kardinal Peter Pazmany in ki ga je pozneje proglasila Marija Terezija za državno vseučilišče, se pripravlja, da na svečan način proslavi 300 letnico svojega obstanka. Ogrski primas, kardinal Szeredi, je utrdil z vseučiliškim senatom prijateljske zveze, da pride ob omenjenem jubileju katoliški značaj Pazmanyjevega vseučilišča čimbolj do veljave.

IZ VSEH VETROV

Semenišče posebne vrste se nahaja v bivšem bavarskem kraljevem dvoru v Fürstenfeldu pri Monakovem. To semenišče obstoja že pet let; vanj se sprejemajo vsi tisti, ki so v poznejših letih, včasih nemara celo v visoki starosti, začutili v sebi duhovniški poklic ter zapustili udobno življenje in svoje visoke položaje samo, da se morejo popolnoma posvetiti Bogu. Danes živi v omenjenem semenišču prek 100 duhovniških kandidatov.

Razširjenost ver. Vseh ljudi na svetu je 1.726 milijonov; največ je katoličanov, t. j. 305 milijonov ali 17,67%; potem pride konfucizem (kitajska vera) s 270 milijoni (15,65%). Nato sledijo: mohamedanizem z 240 milijoni (13,10%),

protestantizem z 220 milijoni (12,75%), hinduizem (indijska vera) z 200 milijoni (11,59%), pravoslavje z 158 milijoni (9,15%), budizem z 138 milijoni (7,99%), šintoizem (japonska vera) z 24 milijoni (1,39%) in židovska vera s 13 milijoni (0,75%). Vseh kristjanov skupaj je torej 583 milijonov.

Osnovne šole v naši državi. Leta 1919. je bilo v naši državi v celoti 5.610 osnovnih šol z 11.064 učitelji, oziroma učiteljicami ter 658.876 učenci, oziroma učenkami. Do danes je narastlo število osnovnih šol za 2000, število učiteljev za preko 8000, število otrok pa za preko 190.000. Po narodnosti so bili otroci: 35.000 Nemcev, 31.000 Madžarov, 5.500 Turkov, 7.000 Arnavtov, 7.000 Slovakov, 2.000 Rusov, 4.000 ostalih Slovanov, 3.500 Židov in pripadnikov ostalih narodnosti. Ostali so vsi Jugoslovani. Mestnih osnovnih šol je 10%, podeželskih 90%; državnih osnovnih šol je 99%, zasebnih 1%.

Pasijonskim igram v Oberammergau-u na Bavarskem je prisostvovalo 4000 časnikaarjev iz celega sveta.

Alkohola se pije v Jugoslaviji letno za 7 milijard dinarjev.

Mesto milijonarjev je švicarsko mesto Curih, ako primerjamo število prebivalstva s številom milijonarjev. Na vsakih 600 prebivalcev pride namreč po eden milijonar.

KURENTOV KOTIČEK

Od kašlja živi. Star gospod se ustavi pred nekim beračem, rekoč:

»Vi, siromak, pa res strašno kašljate.«

»Oh, res je, gospod; strašno me duši ta neznosni kašelj!« je jadikoval berač.

»Z menoj pojdite, jaz vas bom rešil kašlja.«

Ves prestrašen zavpije nato berač:

»Za božjo voljo, kaj vam pride na misel; od kašlja vendar živim.«

Ta je pa lepa. »Hvala ti, mladi prijatelj! Ponosen sem, da me je potegnil iz vode in mi rešil življenje eden mojih učencev. Jutri te bom pohvalil pred celim razredom.«

»Rajši ne, gospod profesor, ker me bodo sicer tovariši pretepli.«

Zidarska. »Ali ve stavbenik, da se je oder podrł?«

»Mislim, da ve, ker je stal pod njim.«

Duhaprisotnost. Šef neke velike tvrdke je nadziral neko svoje skladišče. Nenadoma je švignila mimo čisto majh-

na živalca ter nato izginila za skladovnicami blaga.

»Miš,« se je zadrł šef; »koliko te ne-
snage pa imate tu?«

»Oprostite, gospod šef,« odvrne skladiščnik; »to mi ni znano, ker še nismo napravili inventure.

Med tatovi. A: Sijajna fotografija; ali nisem docela podoben?

B: Zdi se mi, da ne.

A: Zakaj?

B: Zato, ker držiš roke v lastnih žepih.

Kamenje spremenil v kruh. Papež Benedikt XIV. je poslal učenega, toda revnega moža na Vezuv, da bi preiskal tam vse zanimivosti ter sestavil zbirko kamenin in rastlin. Čez nekaj časa je poslal učenjak papežu skrinjo drobnega kamenja; na vrhu pa je bil listek s sledečim napisom: »Štori, da se to kamenje spremeni v kruh.« Papež Benedikt je takoj razumel smisel teh besed in poslal revnemu prirodoslovcu znatno podporo.

Raztresenost. Raztresen profesor je predaval svojim dijakom in zraven potrkaval s ključi po mizi. Čez nekaj časa pa se razjezi in zakriči: »Kateri vrag pa trka venomer?«

Prebrisani kmetič. Gnal je kmetič oslička v mesto. V obljudenih ulicah pa ni hotel osel z mesta, tako da ga je moral kmetič pošteno namlatiti. »Ne bijte uboge živali,« se je zavzel neki meščan za osla. »Škandal.« — »Tisočkrat prosim oduščanja,« se je priklanjal kmetič; »če bi bil vedel, da ima moj osel tako visokega prijatelja, bi se ga zares ne bil dotaknil.«

Židovska. »Kaj boš kupila materi za rojstni dan, Sara,« je vprašala mlada židovka svojo sestro. — »Novo obleko.« — »Ah, ne kupuj obleke. Kupi ji rajši pol tucata srebrnih žličk.« — »Zakaj?« — »No, obleka bo kmalu ponošena; žličke pa ostanejo še po njeni smrti.«

Nesporazum. V lekarno je prišel fant po sredstvo zoper nahod. Lekarnar mu je pomolil pod nos amonijak, ki je fanta takoj omamil. Ko se je zopet zavedel, ga je lekarnar vprašal, če je nahod že prešel. Fant: »Ponižno prosim, saj jaz nisem nahoden, pač pa moj brat.«

Vse preveč slabosti vidi človek okoli sebe; v tem je skrivnost: da je za priznanje vrlin in čednosti sočloveka človek težko, težko dostopen.

PREGOVORI

1. Dober sosed je boljši nego deset stricev.

2. Najboljši prijatelj je javna pogodba.

3. Kdor je v malem zvest, se mu ponuja veliko v pest.

4. Boljši je vinar pravičen, nego zlat krivičen.

5. Kdor dolgo leži, kosilo od njega beži.

6. Zadovoljen človek je srečen tudi brez denarja.

Vzemi od vsakega teh pregovorov po eno besedo, da dobiš:

Dober prijatelj je boljši od denarja.

Karl.

ZRNO DO ZRNA ...

Človeško srce (t. j. srce pri normalnem človeku) predstavlja tekom svojega enoletnega delovanja silo, ki bi dvignila 7,358,400 kg težko utež 1 m visoko. Če bi se ta ogromna teža natovorila na železniške vozove, potem bi potrebovali za njen prevoz 736 železniških vozov ali 16 tovornih vlakov, od katerih bi vsak imel 46 vagonov. Ni čuda: srce stisne povprečno v eni uri skozi žile človeškega telesa 840 kg krvi.

Sueški prekop spaja Sredozemsko morje z Rdečim morjem; njegov pomen je v neverjetnem skrajšanju morske poti od zapada proti vzhodu. Dolžina znaša 160 km; širina je različna (22 do 100 m). Vzdolž kanala je električna razsvetljava. Prekop je bil otvoren dne 16. novembra leta 1869. Gradbeno dela je izvedel Lesseps z redko vztrajnostjo.

Televizija ali daljnazorstvo. Prizadevanje tehnike gre vsebolj za tem, da ne posreduje samo poslušanja v daljavo (radio!), ampak tudi gledanje v daljavo. Mirne slike se je že posrečilo prenašati po radiju; prenos gibajočih se slik pa se še ni posrečil. Neka londonska družba oddaja vsak dan glave nastopajočih oseb; tudi iz Berlina se oddajajo vsak dan po pol ure poizkusni filmi. Kaj se to pravi? Če pojde po sreči, bomo čez par let lahko poslušali iz posameznih evropskih mest govornike, pevce itd. ter jih istočasno tudi — gledali. To je televizija.

Svetovno silo predstavlja država, ki ima na vseh celinah svoje interese in ki ima tudi možnost, da jih uveljavlja.

Rene Bazin: *Iz vse svoje duše*. Roman. Poslovenil Niko Kuret. Ljudska knjižnica 34. zv. V Ljubljani 1930. Založila Jugoslovanska knjigarna. Strani 222. Cena 28 Din, v platno vezani knjigi 40 Din.

Bazin, ta znameniti francoski pisatelj, član akademije, je tudi nam Slovecem že dobro znan po svojem romanu »Gruda umira«, ki ga je izdala med vojno Leonova družba. Vsak se bo zato gotovo razveselil nadaljnega njegovega prevoda, zlasti pa še tega. Socialnih romanov nimamo Slovenci doslej skoro nobenih, ne v izvirniku in ne v prevodih, zato nam bo ta še prav posebno dobrodošel, saj je današnjemu zmaterijaliziranemu rodu nežna in prepričevalna beseda tega velikega francoskega katoličana potrebna kot vsakdanji kruh. Pisatelj nam riše v tem romanu življensko pot revne proletarke, modistke Henriette, ki se po trdih in trpkih življenjskih izkušnjah odreče ljubezni in posveti »Iz vse svoje duše« redovniškemu življenju ter lajšanju telesne in duševne bede vseh ponizanih, razžaljenih, zapuščenih in izgubljenih. V njeni družbi pa srečamo še celo vrsto drugih tipov današnje družbe in dobe: brezčutnega tovarnarja Lemaireja, starega doslužnega vojaka in delavca, poštenjaka Madiota, njegovega nečaka Antoniea, ki je zašel že zgodaj v materijalistično družbo, izgubljeno Marijo, ki ni nikoli poznala toplote prave rodbinske vzgoje, zdravje preproste podeželske Lontrelove rodbine itd. Iz vsega romana veje dih najfinejše nežnosti in globoke prepričevalnosti, pri tem se pa razvija zgodba s tako zanimivostjo in napetostjo, da človek romana ne bo odložil, preden ni dosegel zadnje strani. Tudi prevod je gladek. Za roman moramo biti založnici res hvaležni, kajti prebral ga bo vsak z največjim užitkom; prav posebno pa opozarjamo nanj še naše delavstvo. Naj bi si ga nabavila prav vsaka delavska rodbina, izredno nizka cena ji to omogoča. — Naroča se v Cirilovi tiskarni v Mariboru.

Izšel je nov, ličen molitvenik **Marija Pomagaj**. Sestavil p. Vincencij Kunstelj. Str. 242. Za uvod ima kratko zgodovino in popis brezjanske božje poti. Lahko pa se dobi molitvenik tudi brez zgodovine in ravno tako zgodovina brez molitvenika. Poleg drugih vsakdanjih molitev obsega tri sv. maše: za praznik Marije Pomočnice, sv. maša Male Terezije in sv. maša za širjenje sv. vere. Odlikuje se tudi po kratkih, jedrnatih naukih o svetih zakramentih. Cena: Vezana v platno: rdeča obreza 12 Din, vezana v pergamoid z zlato obrezo 16 Din; isto vatirano 20 Din. Zgodovina brezjanske božje poti sama zase obsega 52 strani; cena 4 Din. Obiskovalci božje poti isto lahko dobijo pri Mariji Pomagaj na Brezjah v vsaki prodajalni z devocijonalijami. Dobi se tudi pri založniku Ant. Sfiligoj v Ljubljani, Sv. Petra cesta 2 in v Cirilovi knjigarni v Mariboru.

ŠALE IN UGANKE

Znal si je pomagati. Gospodar je imel goste, same dobre znance. Ali ura se pomika na polnoč. Nihče se ne pripravlja na odhod. Pa reče gostitelj: »Zdaj pa, gospoda, prosim, da na moje zdravje izpraznite sobo.«

Pijan Madžar gre po ozki brvi, ki je imela le en držaj. Madžar: »Bedasti švaba, ki misli, da je madžareMBER samo na eni strani pijan!«

Vpokojeni uradnik potem, ko sta imela z ženo prepir, sam pri sebi: »In ljudje pravijo, da živim v pokoju!«

Iz zemljepisja.

(Ivan Hudoklin. — 3 točke.)

V kateri banovini je reka Una?

Posetnica.

(Franjo Tanjšek. — 5 točk.)

Dr. A. Pav

Kotor.

Kaj je ta gospod?

Zato je čisto trdno dokazana resica, da pripada vzgojno poslanstvo pravno in dejansko v posebno odlični meri Cerkvi in da noben razum, ki je brez predsodkov, ni more najti razloga, zakaj naj bi se Cerkvi delale ovire in zapreke pri tistem njenem delu, katerega dobrotne sadove uživa današnji svet. (Iz okrožnice papeža Pija XI. o krščanski vzgoji mladine.)

Kraljev pohod.
(France, Središče. — 8 točk.)

			Vs	Jd					
		ak	l	s	le				
	ub	j	a	e	v	za			
in	e	e	g	l	j	e	ao		
nm	ze	en	o	s	s	a	ep	an	st

Pazi na simetričen lik!

Križaljka.
(Josip Horvat. — 7 točk.)

			1						
		2		3					
		4				5			
	6			7		8			
9						10		11	
12				NAŠ		13			
	14		15	DOM	16				
		17	18		19				
	20		21						
		22							

Besede pomenijo: Vodoravno: 2. zločin, 4. »športnik«, 6. zrel cvet, 7. posoda, 9. igralna kvarta, 10. del živali, 12. žival, 13. del cerkve, 14. skala, 16. shramba, 17. kos lesa, 19. član družine, 20. žuželka, 22. čut. — Navpično: 1. odprtina, 2. sorodstvo, 3. obrtnik, 4. barva, 5. vladar, 6. mesto v Jugoslaviji, 8. cerkveni dostojanstvenik, 9. del sobe, 11. cesta, 15. doba, 16. jed, 18. šport, 19. zrel cvet, 21. pokoj.

Črkovnica.
(Franc Sodja. — 9 točk.)

a	a	a	a	a	a	a	a	a
b	b	č	d	d	e	e	f	i
i	j	j	j	k	k	k	k	k
l	l	m	n	n	n	o	o	o
o	o	p	r	r	r	s	v	z

Sestavi v navpičnih vrstah 6 moških in 3 ženska imena. Kaj čitaš v srednji vodoravni vrsti?

Črkovnica.
(Marija Cobelj. — 8 točk.)

			a							soglasnik,
		a	a	a						oče,
	a	a	a	a	a					ptica,
	a	a	c	c	c					oblačilo,
		č	d	d						čutilo,
		d	d	d						orožje,
	d	e	e	e	e					»športnik«,
	e	g	i	j	k					nasilnik,
k	k	l	l	l	n	n				zaklad,
	n	o	o	o	o					vlad. palica,
	o	o	o	o	r					uradnik,
		r	r	r						padavina,
		r	r	r						mera,
	s	t	t	t	u					sad,
	v	v	v	v	z					rokodelec,
		z	z	ž						sorodnik,
			ž							soglasnik.

Po sredi beri ime in rojstni kraj pesnika!

Rešitev uganek pošljite do 20. avgusta. Nagrade: Dve lepi knjigi za 40 točk, ena lepa knjiga za 25 točk.

Rešitev uganek: Številnica: Po slabi tovaršiji rada glava boli. Ključ: Jošt, Visla, brv, pridiga. — Stopnice: 1. k, 2. ar, 3. sto, 4. stik, 5. Atila, 6. krogar. — Demant: J, kum, Kogoj, Korotan, Aleksinac, Jugoslavija, prijatelj, pravica, priča, oje, a. — Kalendar: Odbiraj vsako peto črko od zadaj, dobiš: Pridno širite apostolstvo svetega Cirila in Metoda. — Križaljka: Vodoravno: 1. Slavonija, 4. vidra, 5. plima, 9. anatomija, 10. klima, 11. Aniza, 13. Apolonija. — Navpično: 1. Sodražica, 2. Ob, 3. avijatika, 4. vodik, 5. Agata, 6. ptica, 7. Azija, 8. Zor, 12. to.

Rešilci: Jug Franjo (40); Ivan Kos (0); Vojak iz Osjeka (40); Jožef Mlakar (40); Franc Sodja (40); Orlič iz Vojnika (30); Jernej Kladenšek (40); Barika Moravec (40); Obrn Martin (40); Franc Štrukelj (40).

Nagrado dobila: Jernej Kladenšek; Orlič iz Vojnika.

KMETOVALCI!

Gnojite z apnenim dušikom, s tem najbolj cenim,
učinkovitim in rentabilnim dušičnim
gnojilom

domačega proizvoda!

Z apnenim dušikom
ne dajemo zemlji samo dušika,
marveč tudi apna.

Tudi
žlahtna vinska trta
je za apneni dušik prav posebno hvaležna.

Navodila o načinu uporabe, o
potrebnih količinah, o rentabil-
nosti, dobaviteljih, uspehih in
cenah apnenega dušika daje
proizvajalec:

Tvornica za dušik d.d. Ruše
pošta Ruše pri Mariboru.

V tej tvornici se tudi dobiva mešanica

„Nitrofoskal Ruše“,

napravljena na poseben paten-
tiran način iz gnojil:

apneni dušik + kalijeva sol + superfosfat

Zdravilišče Rogaška Slatina

Najlepše in najbolj
moderno urejeno
zdravilišče Kralje-
vine Jugoslavije.

Svetovnoznani zdravilni vrelci:

„TEMPEL“
„STYRIA“
„DONATI“

Zdravljenje vseh želodčnih in črevesnih bo-
lezni, bolezni mehurja, žolčnih kamnov, srca,
ledvic in jeter.

Pred- in posezona:

1. V. do 15. VI. in od 1. do 30. IX.

Glavna sezona:

15. VI. do 31. VIII.

**Najboljši čas za zdravljenje je pred in po
glavni sezoni!**

Cene zmerne. Izven glavne sezone znatni po-
pusti. Igra vojaška godba. Največji komfort.
— Radio. — Zdravniki-specialisti. — Rönt-
gen. — Prometne zveze zelo ugodne. — Na
železnici posebni popusti.

Razpošiljanje mineralne vode.

Zahtevajte prospekt!

Ravnateljstvo zdravilišča.

